iris

SF

Serge Brussolo

MÎNCĂTORII DE ZIDURI

(6)

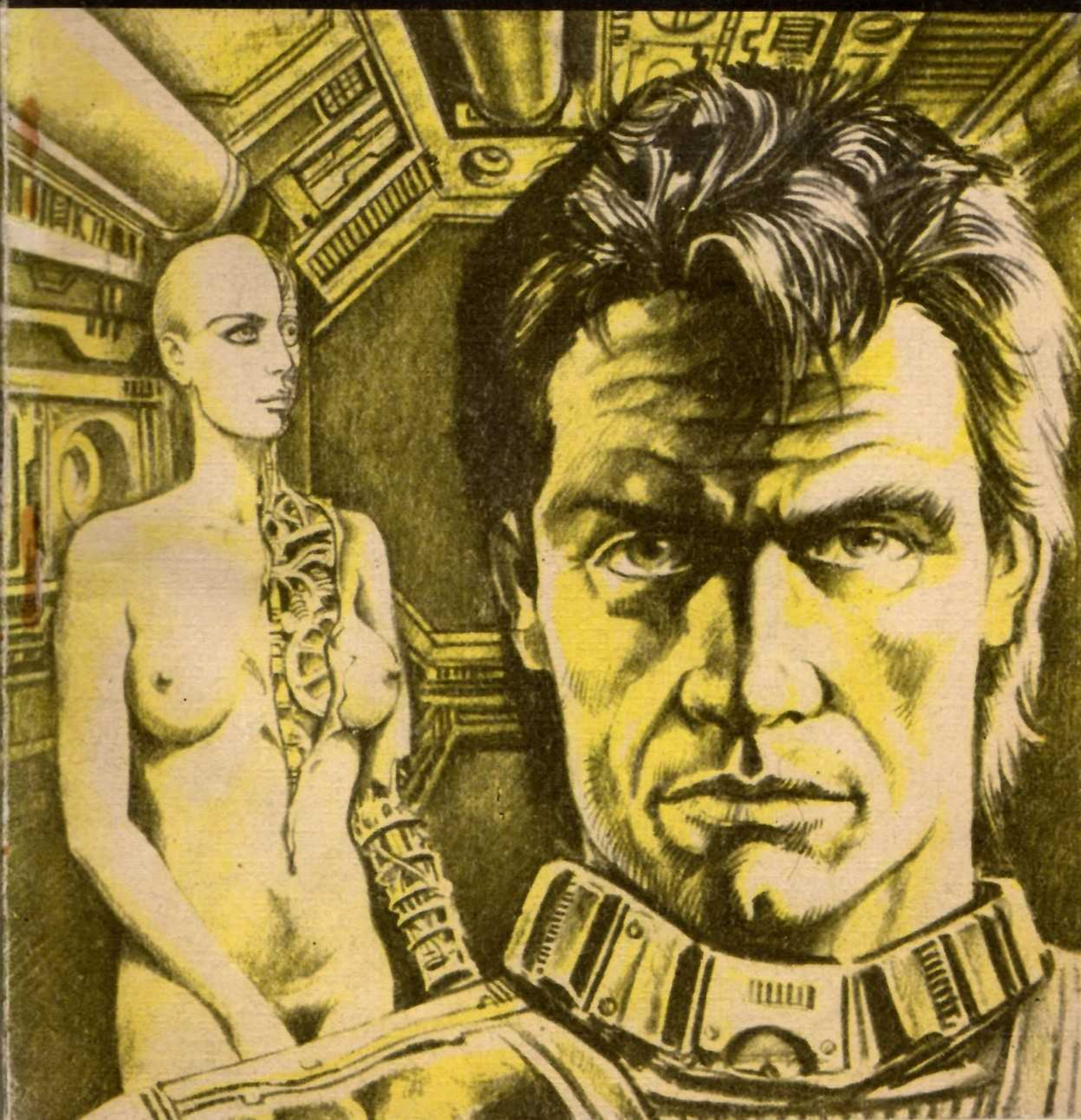

MÎNCĂTORII DE ZIDURI

IRIS

EDITURA „IRIS“

CUPRINS:

● William Fryer Harvey
CĂLDURĂ DE AUGUST 5

● Horia Aramă
MIRACOL 10

● SERGE BRUSSOLO
MÎNCĂTORII DE ZIDURI
(episodul I) 15

● Jon Bing
BUFNIȚA DIN INSULA URSULUI 50

● Enigmele Terrei
ÎN CULISELE ISTORIEI 54

● Această broșură este realizată de Editura IRIS. Corespondența Dvs. poate fi primită pe adresa : c.p. 76—161, București, ROMÂNIA

● Este interzisă preluarea și folosirea, chiar și fragmentară, indiferent de scop, a materialelor apărute în publicația noastră, fără acordul scris al editurii IRIS. Încălcarea prevederii anterioare atrage după sine sancționarea conform legilor în vigoare.

● La realizarea acestui număr și-au dat concursul : Cornelia ALEXOI—COLUMBEANU (traducere), Mihnea COLUMBEANU (redactare + traducere), Florin CONSTANTIN (grafică), Puiu CONSTANTINESCU (asigurarea materială), Rozalia CRISTACHE (urmărirea producției), Viorel GHIȚĂ (tehnoredactare), Daniel MĂGIRESCU (fotograf), Sorin ȘTEFĂNESCU (coordonare), Cristian TAMAȘ (traducere), Valentin TĂNASE (coperta).

CĂLDURĂ DE AUGUST

William Fryer Harvey

Clapham, Strada Phenistone,
20 august, 190-

Am trăit ceea ce cred că e cea mai memorabilă zi din viața mea și, cît timp evenimentele îmi sînt încă proaspete în minte, doresc să le aștern pe hîrtie, pe cît de clar posibil.

Încep prin a spune că numele meu e James Clarence Withencroft.

Am patruzeci de ani, sînt perfect sănătos, n-am fost niciodată bolnav.

De profesie artist, nu unul de mare succes, dar cîștig destui bani dacă muncesc pe brînci ca să-mi asigur strictul necesar.

Singura mea rudă apropiată, o soră, a murit acum cinci ani, așa că sînt independent.

Azi-dimineață am luat micul dejun la nouă și, după ce am răsfoit ziarele de dimineață, mi-am aprins pipa lăsîndu-mi mintea să hoinărească în speranța că s-ar putea să am norocul de a găsi un subiect de desenat.

Camera, deși cu ușa și ferestrele deschise, era îngrozitor de încinsă, și tocmai ajunsesem la concluzia că locul cel mai răcoros și confortabil din vecinătate ar fi fundul bazinului public, cînd mi-a venit ideea.

Am început să desenez. Zelos pe munca mea, am lăsat prînzul neatins, oprindu-mă din lucru numai cînd ceasul de la St. Jude a bătut de patru.

Rezultatul final, pentru o schiță rapidă, era, simțeam cu certitudine, cel mai bun lucru pe care-l făcusem vreodată.

Înfățișa un criminal în boxă imediat după ce judecătorul a pronunțat sentința. Omul era gras — enorm de gras. Carnea îi atîrna în straturi sub bărbie ; îi încrețea gîtul uriaș și gros. Era bărbierit proaspăt (poate ar trebui să spun că se bărbierise cu cîteva zile înainte) și aproape pleșuv. Stătea în boxă, cu degetele scurte și stîngace încleștate pe balustradă, privind țintă înainte. Sentimentul pe care-l transmitea expresia lui nu era atît unul de

groază, cît de prăbușire totală, absolută.

Nimic în el nu părea atît de puternic încît să susțină acel munte de carne.

Am făcut schița sul și, fără să știu exact de ce, am pus-o în buzunar. Apoi, cu acel rar sentiment pe care ți-l dă conștiința lucrului bine făcut, am plecat de-acasă.

Cred că am ieșit cu intenția de a-l suna pe Trenton, pentru că îmi amintesc că mergeam pe Strada Lytton și am cotit la dreapta pe Șoseaua Gilchrist, la poala colinei unde oamenii lucrau la noua cale ferată.

De-aici începînd, nu-mi mai amintesc decît vag pe unde-am fost. Singurul lucru de care eram pe deplin conștient era căldura groaznică, care se înălța din asfaltul prăfuit ca un val aproape palpabil. Tînjeam după tunetul promis de uriașele grămezi de nori plumburii ce atîrnau în jos pe cerul de apus.

Trebuie că am mers cinci sau șase mile, cînd un băiețel m-a trezit din reverie întrebîndu-mă cît e ceasul.

Era șapte fără douăzeci.

După ce a plecat, am început să-mi dau seama unde mă aflu. M-am pomenit stînd înaintea unei porți ce dădea într-o curte mărginită de o fîșie de pămînt uscat, tulpini purpurii și geraniu stacojiu. Deasupra intrării se găsea o placă purtînd inscripția :

CHS. ATKINSON
PIETRAR MONUMENTALIST
LUCRĂTOR ÎN MURMURĂ
ENGLEZEASCĂ
ȘI ITALIENEASCĂ

Din curte răsuna un fluierat vesel, zgomotul loviturilor de ciocan și sunetul rece al oțelului întîlnind piatra.

Un impuls brusc mă făcu să intru.

Un om stătea așezat cu spatele la mine, ocupat să lucreze la o placă de marmură curios vîrstată. Se răsuci la auzul pașilor mei, și m-am oprit ca trăsnit.

Era omul pe care-l desenasem, al cărui portret se afla în buzunarul meu. Stătea acolo, imens și elefantin, sudoarea i se scurgea de pe țeastă, pe care și-o ștergea cu o batistă de mătase roșie. Dar deși fața era aceeași, avea o expresie absolut diferită.

M-a salutat zîmbind, ca și cum am fi fost prieteni vechi, și mi-a scuturat mîna.

Mi-am cerut scuze pentru deranj.

— Totul e fierbinte și orbitor afară, am spus. Asta pare o oază în deșert.

— Nu știu cum e cu oaza, replică, dar e cu siguranță cald, cald ca în iad. Ia loc, domnule !

Mi-a indicat capătul lespedei la care lucra, și m-am așezat.

— Ai pus mîna pe o bucată frumoasă de piatră, am spus.

Clătină din cap.

— Într-un fel, este, răspunse. Suprafața asta e cum nu ți-ai putea dori mai bună, dar are o crăpătură mare pe partea cealaltă, deși nu cred c-ai observa-o vreodată. N-am putut niciodată să fac o treabă bună cu o bucată de marmură ca asta. Ar putea fi totul bine într-o asemenea vară ; afurisita de arșiță n-ar conta. Așteap-

tă, numai, să vină iarna. Nimic nu dezvăluie mai tare ca gerul punctele slabe ale pietrei.

— Atunci la ce o folosești ? am întrebat.

Omul izbucni în rîs.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune că e pentru o expoziție, dar ăsta-i adevărul. Artiștii au expoziții ; la fel și băcanii și măcelarii ; și noi avem. Mărunțișurile mai recente în pietre funerare, înțelegi ?

A vorbit mai departe despre sculpturile în marmură, despre soiurile care rezistă cel mai bine la vînt și ploaie, și care sînt cele mai ușor de lucrat ; apoi despre grădina lui și un nou soi de garoafă pe care-l cumpărase. Din două în două minute lăsa jos uneltele, își ștergea chelia lucitoare și înjura căldura.

Am vorbit puțin, căci mă simțeam tulburat. Era ceva nefiresc, straniu, în întîlnirea cu acest om.

La început am încercat să mă conving că-l mai văzusem, că fața lui, necunoscută mie, își găsise loc în vreun colț îndepărtat al memoriei. Știam însă că nu făceam decît să încerc o mostră plauzibilă de auto-înșelătorie.

Domnul Atkinson își termină treaba, scuipă pe jos și se ridică oftînd ușurat.

— Iată ! ce zici de asta ? spuse, cu un aer de vădită mîndrie.

Inscripția pe care atunci am citit-o pentru prima oară era :

CONSACRATĂ AMINTIRII
LUI
JAMES CLARENCE
WITHENCROFT

NĂSCUT LA 18 IANUARIE 1860
A TRECUT PE NEAȘTEPTATE
ÎN LUMEA CELOR DREPȚI
LA 20 AUGUST 190-

„În puterea vieții ne aflăm în moarte“

Un timp am stat tăcut. Apoi, un fior rece îmi străbătu șira spinării. L-am întrebat unde văzuse numele.

— O, nu l-am văzut niciunde, replică Dl. Atkinson. Am avut nevoie de-un nume și l-am scris pe primul care mi-a venit în minte. De ce vrei să știi ?

— E o coincidență bizară, dar, întîmplător, e numele meu.

Slobozi un fluierat lung și încet.

— Și datele ?

— Nu pot răspunde decît pentru una din ele, și e corectă.

— Ciudată potrivealâ ! spuse.

El însă știa mai puțin decît mine. I-am spus despre schița mea de dimineață. Am scos desenul din buzunar și i l-am arătat. În timp ce privea, expresia feței i se transforma pînă ce ajunse să semene tot mai mult cu cea a omului pe care-l desenasem.

— Și doar alaltăieri, spuse, i-am zis Mariei că nu există fantome !

Nici unul dintre noi nu văzuse o fantomă, dar știam ce vrea să spună.

— Probabil ai auzit de numele meu, am spus.

— Iar dumneata trebuie că m-ai văzut undeva și ai uitat. Ai fost la Clacton-on-Sea în iulie trecut ?

Nu fusesem la Clacton în viața mea. Am tăcut amîndoi un timp.

Priveam la același lucru : cele două date de pe piatra funerară, dintre care una era reală.

— Hai să cinăm ceva, spuse domnul Atkinson.

Soția sa era o doamnă micuță și drăgălașă, cu obrajii roșii și cojiți ai femeilor din popor. Soțul ei mă prezentă ca fiind un prieten de-al lui, artist. Rezultatul fu nefericit, căci după ce sardelele și cresonii fură gata, femeia scoase o biblie Dore și a trebuit să stau și să-mi manifest admirația timp de aproape o jumătate de oră.

Am ieșit și l-arn găsit pe Atkinson șezînd pe piatra funerară și fumînd.

Ne-am reluat conversația din punctul unde o întrerupseserăm.

— Iartă-mi întrebarea, am spus, dar ai cunoștință de vreun lucru pentru care ai putea fi judecat ?

Scutură din cap.

— Nu sînt falit, ocupația mea e destul de bănoasă. Acum trei ani le-arn dat unor paznici niște curcani de Crăciun, dar asta-i tot ce-mi vine-n minte. Și erau mici, adăugă, mai amintindu-și.

Se ridică, aduse un bidon din pridvor și începu să ude florile.

— De două ori pe zi, regulat, pe caniculă, spuse, și-apoi, cîte-odată, căldura mare le dă gata pe cele mai delicate. Și ferigile, Doamne Dumnezeule ! Nu rezistă niciodată. Unde locuiești ?

I-am spus adresa mea. Mi-ar lua o oră, în pas grăbit, ca să ajung acasă.

— Uite ce e, spuse. Trebuie să privim lucrurile în față. Dacă te-ntorci acasă în seara asta, îți asumi riscul unor accidente. Poate să dea peste tine o șaretă, și există întotdeauna coji de banană sau de portocală, ca să nu mai vorbim de căzăturile pe scări.

Vorbea despre lucruri improbabile cu o gravitate care ar fi putut fi luată în rîs cu șase ore în urmă. Eu însă n-am rîs.

— Cel mai bun lucru pe care-l putem face, continuă, e să stai aici pînă la ora douăsprezece. Vom merge sus și vom fuma ; înăuntru e mai răcoare.

Spre surprinderea mea, am fost de acord.

Stăm acum într-o cameră lungă și joasă, sub streașină. Atkinson a trimis-o pe nevastă-sa la culcare. E ocupat să ascută niște instrumente la o mică piatră de șlefuit, în timp ce fumează o țigară de-a mea.

Aerul pare încărcat de tunete. Am scris aceasta pe o masă nesigură, înainte de a deschide fereastra. Piciorul mesei e crăpat, iar Atkinson, care pare meșter la toate cu sculele lui, are de gînd să-l dreagă de îndată ce-și pune cuțitul în prăsele.

Acum e trecut de unsprezece. În mai puțin de-o oră mă voi fi dus.

Dar căldura e sufocantă.

Asta e destul ca să țicnească un om.

traducere de :
CORNELIA ALEXOI-COLUMBEANU

Horia Aramă s-a născut la Iași în 1930. A debutat în SF în 1964, în paginile colecției îngrijite de Adrian Rogoz. A publicat mai multe volume de proză fantastică și SF : *Moartea păsării-săgeată* (1966), *Cosmonautul cel trist* (1967), *Țărmul interzis* (1972), *Pălăria de pai* (1974), *Jocuri de apă* (1975), *Verde Aixa* (1976 ; tradusă în Japonia în 1980). Proză SF cuprinde, în parte, și volumul *Dincolo de paradis* (1983). Printre scrierile sale se numără și două piese de teatru SF. În ultimii ani, paralel cu publicarea de povestiri SF și proză realistă, s-a concentrat asupra elaborării unor eseuri privind literatura utopiilor, pe care o consideră un premergător și o rudă apropiată ale ficțiunii științifice. Pînă acum aceste eseuri au apărut în două volume : *Colecționarul de insule* (1981) și *Insulele Fericite* (1986). Horia Aramă face parte din mai multe societăți străine ale cercetătorilor utopiei.

MIRACOL

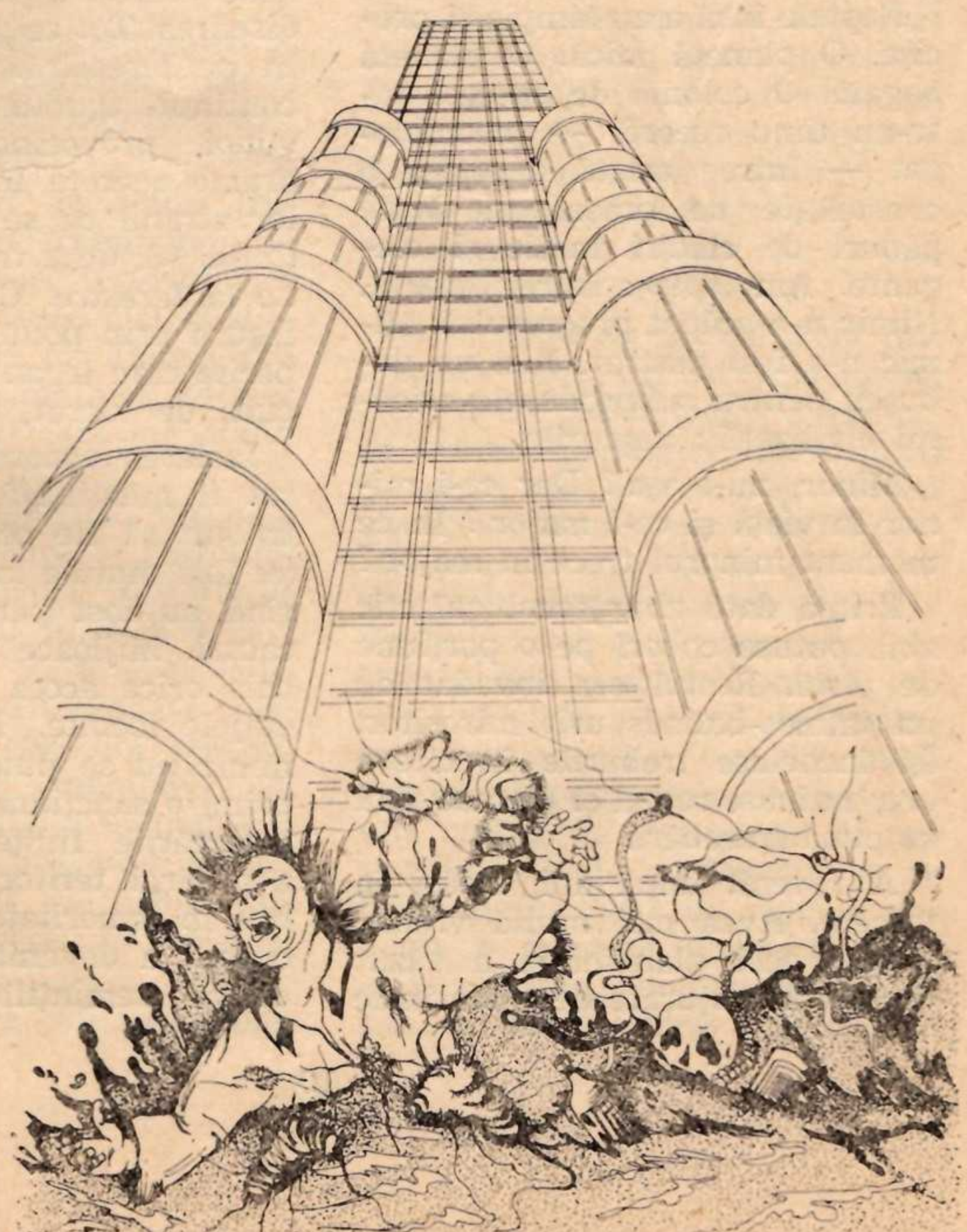

I se ivea mereu în drum, deși nu figura niciodată printre obiectivele pe care și le propunea. Dar, ca un făcut, bîntuind încolo și-ncoace printr-o zonă aglomerată de colonii spațiale pornite de pe Terra, revenea, contrar instrucțiunilor și chiar intențiilor sale, în preajma planetei acesteia. Cum intervalele dintre vizite erau totuși mari, nu regăsea niciodată ceea ce lăsase în urmă, ci un alt stadiu dintr-un ciclu mereu întrerupt. Era ca un film de odinioară păstrat fragmentar, fără cap și coadă, lăsîndu-l pe spectator liber să lege secvențele cum dorește, să explice în felul său evoluția lucrurilor.

Faptele însă erau simple și precise. O planetă mică. O planetă bogată. O colonie de succes. Într-un timp record — neomologat — întreg astrul devenise o constelație de orașe, adevărate păduri de clădiri înalte și elegante. Am spus : întreg astrul. Nimic n-a scăpat progresului. Nimic n-a fost păstrat. Nici un debușeu pentru subprodusele oricărei civilizații : deșeurile.

Minor, nu-i așa ? Dar ce-i minor în viață și ce-i major ? În ce moment minorul trece în major ?

Prima dată zburătorul galactic abia putuse coborî pe o porțiune de pistă. Restul era invadat de un talmeș-balmeș urît mirositor. Își încheiase treburile în cîteva ore, amînase restul și plecase fără să pună întrebări.

A revenit după ani, iarăși în trecere. Avea mai multă vreme. A dat ocol planetei și a văzut orașele înconjurate de vaste inele ca niște valuri de apărare din erele apuse. Inegale valuri, clădite anapoda, fără simț arhitectonic, dintr-o materie labilă. Le străbăteau tuneluri cilindrice turnate și bine încheiate, aerisite artificial. Intrările formau adevărate ecluze de uscat, prin care nu se putea strecura nici o coadă de șoricel.

Puturoase, clădite fără noimă din toate deșeurile orașelor, valurile împiedicau eliminarea noilor deșeuri. Și astfel orașele se sufocau.

Era, spuneam, o planetă bogată. Duhoarea plutea la sol. Clădirile suiau mereu mai temerar, deveneau turnuri. Dar salubritatea dispărea. Tot ce prisosea era zvîrlit pe fereastră. Bombardamente continui zguduiau salteaua de gunoi, provocînd fără îndoială drame secrete în rîndul vietăților stranii ce se aciuiseră acolo. Copiii se jucau trăgînd asupra lor de la ferestre. Circulația se desfășura prin podurile aeriene acoperite care legau turnurile de locuit, de lucrat, de trăit.

Izolarea construcțiilor n-a putut fi menținută. Subsolurile au trebuit să fie cedate. Instalațiile au fost mutate la alte nivele. Curînd au fost părăsite și primele caturi. Mijloace moderne au închis orice acces între acestea și etajele locuite. Iar pe dinafară, nimic nu se putea cățăra fără a primi o sancțiune mortală. Totuși încercările ființelor parazite de a-și lărgi teritoriul sporeau mereu în temeritate. Un eveniment curent a devenit războiul feroce dintre semințiile adverse care

populau etajul de gunoi.

Oamenii își luau măsurile lor. Mai multe turnuri s-au reunit permițînd apariția primului aeroport aerian. Astfel a putut fi menținută legătura dintre orașe. Din avioane se zăreau cîmpuri părăginite. Mijloacele necesare traiului erau obținute pe căi sintetice, în laboratoare.

Abundența nesfîrșită a gunciului și viața grasă care mustea în el au dat naștere unor monștri. Curînd primii dintre aceștia au defilat sub privirile celor de sus. Cînd unul din ei s-a scărpinat de muchea unui turn, vibrațiile au fost înregistrate la altitudini de sute de metri.

Mai greu a fost cu zburătoarele. Ele își răspîndeau paraziții și ouăle spre înălțimi. Exterminarea lor a fost o epopee.

S-au întîmplat accidente tragice. Cine cădea întîmplător în magma călduță care fermenta jos era pierdut. Nu putea nici să spere în vreo formă de ajutor. Era o datorie de umanitate ca un asemenea nenorocit, copil sau adult, să fie împușcat pe loc.

Fermentația continuă diminua volumul gunoiului. Dedesubt curgeau lent rîuri puturoase. Aportul continuu împiedica însă necurățeniile să se taseze. Milimetru cu milimetru, planeta creștea. Etaj după etaj era părăsit, noi treceri erau cimentate, noi spații de siguranță trebuiau eliberate spre a se implanta paznici electronici dotați cu arme chimice, care nu iertau nici o mișcare.

Cîteodată ploua. Nu foarte des, dar violent. Atunci în interiorul valului înconjurător totul se îneca într-o supă scîrboasă din care apăreau grotești capete albinoase ori labe stranii, amorțind în gesturi nedecise. După care, sub soarele nou, putrefacția mai avansa cu un pas.

Unii își părăseau orașul, căutînd adăpost în altul, aflat pe altă treaptă a unei evoluții asemănătoare. Cîteodată erau primiți cu priviri pe sub sprîncene, alteori obligați a face cale întoarsă, cînd nu-i aștepta o masă de oameni cu arma în mînă.

Încă din prima epocă mirosul pestilențial a devenit insuportabil. Un medic abil a secționat nervii olfactivi ai unei celebrități. Excentricității i-a urmat moda, pe urmă regula, în fine obligația. Odată cu primele vaccinuri — foarte numeroase și complexe —, copiii au fost lipsiți din prima lună de simțul mirosului.

Ca urmare au dat faliment numeroase ocupații. Întreaga igienă a făcut un pas înapoi. Pe măsură ce creștea ponderea celor lipsiți de miros, părea că se naște o rasă nouă, mai calmă, parcă indiferentă, caracterizată prin lipsă de apetit atît în alimentație cît și în alte direcții, între care domeniul relațiilor dintre sexe. Tonusul general al vieții a scăzut. Intensitatea sentimentelor s-a diminuat. S-a instalat o nouă mentalitate — una pasivă, de resemnare. Pe nesimțite, orașele au început să se depopuleze. Pofta de viață a devenit o noțiune abstractă. Noi etaje ale turnurilor au fost părăsite ca inutile, fiind ocupate în-

dată de ființe ale întunericului. Nori umezi purtători de miasme îngrozitoare corodau trupuri și materiale. Totul se părăginea.

Prăbușirea primului turn a produs o emoție mediocră. Un ochi din afară ar fi fost cutremurat de catastrofă. Zeci de etaje de structuri metalice și produse granitice supraușoare au cedat, zdrobindu-se în cădere și îngropînd mii de oameni ori azvîrlindu-i în haosul colcăitor de jos, pradă bulionului nefast și populației lui monstruoase. Creaturi fără număr, niciodată sătule, au năvălit asupra victimelor căzute în masa vîscoasă și expiind într-un zbucium neputincios. Observatorii din turnurile alăturate primului căzut priveau cu ochi reci spectacolul, de altfel incapabili să intervină. Prăbușirea primului turn a și dezechilibrat în parte unul dintre aeroporturile aeriene. Numai aparatele foarte ușoare mai puteau decola de aici. Locurile în aceste vehicule erau disputate cu violență. Celelalte turnuri nu păreau deocamdată amenințate, dar faptul că aeroportul promitea să devină indisponibil și era de pe acum inaccesibil aeronavelor mari crease panică. Fugarii își deschideau drum cu cuțitul, cu arme de foc, radianți, acceleratoare de mînă sau numai cu pumnii. Primejdia revigorase instinctul de conservare, voința de a trăi, un dezmăț de lume în decrepitudine denaturase relațiile dintre bărbați și femei. Cei plecați nu priveau înapoi. Cei rămași așteptau zadarnic întoarcerea navelor.

Evadații nu aveau o soartă foarte încurajatoare. Puține grupuri erau bine primite aiurea. Majoritatea nu erau primite deloc. Unele nave au fost doborîte încă din zbor, zdrobindu-se de turnurile străine sau înecîndu-se în supa groazei. Puținii care au izbutit să se refugieze au alcătuit un fel de castă inferioară în lumea-gazdă, fiind admiși condiționat, însărcinați cu cele mai umile și periculoase corvezi, constituind nu o dată carne de tun cînd era cazul.

Cei rămași în izolare — doar cîte o navă rătăcită se mai aventura pe o parte a aeroportului destabilizat — așteptau o asistență care nu venea, consumîndu-și rezervele, rupîndu-și bunurile din mîini. În ore de noapte se auzea cîte un strigăt anemic, un trup lansat pe fereastră de o mînă criminală se risipea în mișcări dezordonate pînă se afunda cu plesnet în masa informă de jos, care începea să se agite orbește în căutarea prăzii neașteptate. Undeva, sus, făptașii se înstăpîneau pe bunurile celui dispărut, cînd nu se sfîșiau pentru ele.

Uneori transformări chimice spontane prefăceau mîzga vie într-un dizolvant general, care anihila temeliile și părțile inferioare ale turnurilor. Solidare prin mulțimea culoarelor de legătură, prin aeroporturile devenite un fel de poduri între turnuri, acestea se topeau, într-un proces relativ uniform, coborînd lent, dar sigur, în oceanul vîscos care le aștepta. Lumea disponibilă supraviețuitorilor era tot mai

redusă. Mulțimea se aglomera în zonele superioare ale clădirilor în declin. Uneori acestea se dezechilibrau, rupînd punțile. Aeroporturile suspendate se îndoiau ca o bandă de hîrtie și nu o dată se răsturnau cu totul, caz în care nu exista posibilitate de scăpare.

Pînă la un moment dat porțile spre resursele subterane fuseseră apărate cu succes. Ascensoare etanșe coborau prin tunele blindate multiplu către subsolul inepuizabil în materii prime, substanțe energetice și apă. Dar cu timpul apele freatice au fost infestate. Ele au condus către subteran puterile malefice care copleșeau planeta. Noul front al ororii a imobilizat uriașe resurse, dar extinderea lui nu a putut fi oprită. Moartea lichidă se infiltra prin crăpături microscopice. În folosul ei lucrau forța gravitațională, stratele geologice, faliile adînci. Conduse de rîurile subterane, substanțele chimice distrugeau totul, atacau zăcămintele, transformau minele în capcane, substanțele utile în deșeuri, apa în mediu nutritiv pentru monștri. Instalațiile pentru sorbirea apei de la sute și sute de metri aduceau cîteodată la caturi inaccesibile altfel masa lichidă infestată care luase locul izvoarelor, ouăle nefaste ale unei faune macabre, lipsite de orice instinct în afară de cel al supraviețuirii, de orice aptitudine în afară de aceea de a se adapta la medii varii, cu prețul nonevoluției.

Îndeobște în asemenea cazuri grupuri de etaje erau condamnate. Uneori însă nenorocirea se petrecea pe neștiute. Oamenii se trezeau cu dușmanul în casă. La primul apel erau ei înșiși izolați și condamnați. Curînd, hidre albicioase au început să apară la ferestrele superioare ale unor turnuri, privind pe geamuri cu ochi plați și presînd orbește asupra sticlei incasabile, într-un lent asalt al ororii.

Ceea ce nu izbuti forța reuși chimia. S-au găsit ființe stranii ale căror secreții să dizolve acea sticlă de mii de ori incasabilă. Curînd, pe verticalele zidurilor mișunau vietățile apte pentru aceasta, în vreme ce altele cădeau ca bolovanii în ciorba funestă.

Același lucru l-au împlinit după o vreme zburătoarele atacînd ferestrele cele mai înalte pînă la ieșirea din minți a refugiaților din zonele joase ale turnurilor și pînă la scoaterea din țițînile de metal și granit a dreptunghiurilor transparente. Cu tîrîtoarele înaintînd încet, dar sigur de jos și zburătoarele devastînd creasta marilor turnuri, supraviețuitorii planetei erau de două ori condamnați.

O logică falsă, logica povestirilor exotice, îl face pe cititor să aștepte acum o minune. Autorul regretă : minunile nu se produc atunci cînd le aștepți. Pe planeta noastră nu s-a produs nimic neașteptat. Evenimentele au continuat după o logică lineară, sfîrșind cum era de așteptat.

Un miracol s-a produs totuși, dar la bordul navei spațiale care da ocol neputincios planetei.

Rătăcitorul revenise în zonă din motive pe care nu le putea discerne prea limpede. Cunoscuse

de-a lungul carierei sale numeroase situații dramatice ori fără ieșire și rămăsese deoparte, așa cum îl obligau formația sa de observator astral. Niciodată nu se amestecase în mersul evenimentelor, iar înzestrările navei sale, impresionante, nu-i permiteau să intervină la nivelul unei întregi planete fără a-și periclita propria siguranță.

Acum se găsea deasupra unuia dintre orașele condamnate. Patrula nehotărît, ținînd sub observație metropola asediată. Lucrurile se prezentau cît se poate de prost. Primejduirea oamenilor nu era suficientă pentru a-l face pe trimisul Terrei să le ia partea. Cosmosul aparținea tuturora și orice ființă din Univers avea drept la viață. Educația primită de rătăcitorul galactic încercase să-l ferească de un antropocentrism exagerat. Pînă acum, cînd pentru prima oară înregistra un sentiment nemaiîncercat. Era departe de a iubi această omenire care se sinucisese prin ciclopica ei nepăsare. Înțelegea perfect implacabilul mecanism al dezastrului. Dar, pătruns de spirit critic la adresa umanității acesteia în degringoladă, fiind gata să prezinte în raportul său faptul că aceasta suporta consecințele vinei sale nemărginite, el rătăcitorul galactic, omul situat deasupra lumilor, apt să le judece, dar incapabil să le ajute, turnat în tipare menite să-l ridice deasupra oricărei sentimentalități, se descoperi deodată că ia parte la marea dramă a planetei, că se află la polul opus al indiferenței prescrise, al impasibilei obiectivități, simțindu-se cuprins de o furie pe care o înregistra pentru prima oară. O furie neputincioasă, o furie inutilă, care nu avea cum să slujească celor condamnați. O furie care-l făcu să se simtă înstrăinat de sine. Niciodată nu-i bătuse inima în ritmul acesta. Niciodată nu simțise că își iese din minți și este gata de o faptă necugetată. Injectați, ochii dădeau lucrurilor o tentă roz. Fiecare por al pielii lui expulza un strop de transpirație. Părul i se năclăi, spinarea i se curbă, în amintirea ancestralilor strămoși patrupezi, era gata să se repeadă asupra adversarului care privea de pe monitoarele ce-l înconjurau. A trebuit să caute pînă să găsească, mai tîrziu, termenul echivalent stării sale : ura. Și pe cel care definea vibrația sa dureroasă pentru cei ce piereau : mila. În fine, sentimentul — cuvînt interzis, cuvînt condamnat —, sentimentul orb și zadarnic, sentimentul, totuși, care în acest moment îi ținea loc de coloană vertebrală — una labilă, subiectivă, umană : solidaritatea.

Nu putea face nimic pentru această lume. Nici contra ei. Mijloacele de distrugere nu-i lipseau, dar ele nu fuseseră calculate la proporțiile unei planete. Și atunci supraomului redevenit om nu-i rămase decît să ordone pilotului automat să plece undeva, în moartea neagră din jur, și să plîngă. Și plînse lung, plînse cu lacrimi acide, care-i ardeau prima oară obrajii, plînse toate lacrimile pe care fusese învățat să nu le plîngă nicicînd.

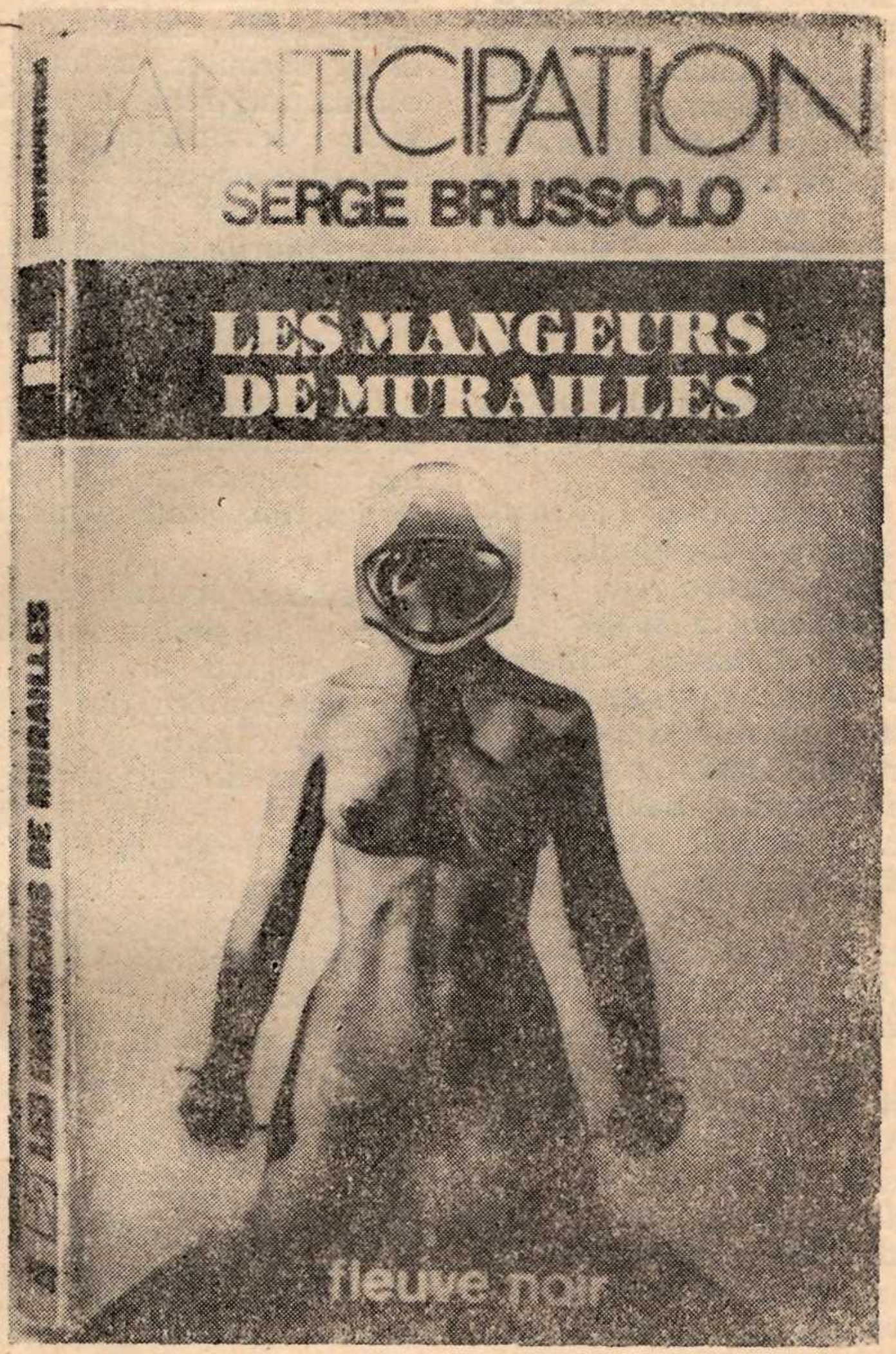
ANTICIPATION
SERGE BRUSSOLO
LES MANGEURS DE MURAILLES
fleuve noir

Capitolul I

Era ca un cîmp de luptă la crăpatul zorilor. O întindere de trupuri încîlcite, amestecate într-o inextricabilă harababură de brațe, de capete și de picioare. Ici și colo, în mijlocul acestui covor de membre frînte, cîte o mînă începea să pianoteze, o gură se apuca să formeze cuvinte fără șir. Dar nici David, nici gunoierul șef nu le băgau în seamă.

Pivnița avea dimensiunile unui orășel. Era un univers de beton, cu cer de beton, orizont de beton...

— Cu o pereche de picioare bune, îți trebuie două zile de mers ca să ajungi în capătul sălii ! avea obiceiul să rînjească Waldo, gunoierul șef. Și aproape o săptămînă ca să-i dai ocol ; strașnică excursie, nu-i așa, mititelule ?

În general, David răspundea printr-un mormăit neinteligibil. Geografia cămării de evacuare îi trezise întotdeauna o angoasă vagă.

— Sper că n-ai claustrofobie, băiete ! hohotise grasul Waldo cînd băiatul debarcase pentru prima oară din ascensorul de legătură. Cînd lucrezi într-un bloc de curățenie, nici vorbă să-ți îngădui nostalgia cerului albastru !

Nimeni nu mai știa exact ce însemnau cuvintele „claustrofobie“ sau „cer albastru“, dar continuau să fie folosite pentru păstrarea patrimoniului lingvistic al orașului-cub.

Auzind vorbele acestea, David simțise aproape imediat greutatea plafonului în ceafă, ca o gigantică lespede funerară răzîndu-i umerii. Uneori, dimineața, cînd se autoextirpa din carcera ce-i servea drept dormitor, trebuia să lupte contra unei reale impresii de sufocare descoperind peisajul chinuit al ghenei, cu bolta ei ce părea în fiecare zi puțin mai joasă, și unghiurile îndepărtate pe care lumina neîndestulătoare a lămpilor cu gratii el lăsa în semiîntuneric...

Grota era o temniță, o temniță de dimensiuni colosale unde se deschidea, ca un apendice monstruos, toboganul general de gunoi.

David se scutură. Era în întîrziere. Fără măcar să piardă vremea trăgînd un platou-gustare din distribuitorul automat, îmbrăcă lunga cămașă de zale destinată să-l apere de zgîrieturi și-și agăță cîrligul de gunoier la cingătoare. Dormise prost, în două sau trei rînduri coșmaruri informe făcîndu-l să se scoale pe priciul strîmt, cu inima bătîndu-i nebunește și gura uscată.

În centrul sălii, trupurile fărîmițate sfîrșiseră prin a forma o veritabilă dună al cărei vîrf atingea astăzi plafonul. David se avîntă în escaladarea colnicului, slujindu-se de capetele, brațele și mîinile îngrămădite ca de treptele unei scări. Cartilagiile plastifiate îi trosneau sub tălpi, nasurile se turteau, falangele din metal se răsuceau. La începutul uceniciei, fusese bîntuit de o teamă constantă : aceea de a cădea într-o bună zi într-o crevasă, de a se afunda în

inima colinei de resturi ca într-o baltă de nisipuri mișcătoare, de-a muri sufocat la sînul acestei formidabile îngrămădiri de capete retezate, de chipuri smulse, de cranii vomîndu-și fiertura de tranzistori. Cu timpul, învățase să se deplaseze cu suplețe, reperînd punctele de sprijin. În prezent, bolnița metalică nu mai avea pentru el nici o taină.

Waldo îl aștepta în vîrf. Era un om gras și chel pe care consumul nesăbuit de bere îl buhăise. Burdihanul îi întindea la limită cămașa de zale și-i stînjenea mișcările. Gîfîia din greu, cu fața violacee, mestecîndu-și înjurăturile ca pe chewing-gum.

— Ei ? În sfîrșit sus, netrebnicule ! ocărî observîndu-l pe David. Ajută-mă, pe toți dracii !

Era ocupat să spintece învelișul dermic al unui android femelă, o frumoasă „fată“ brunetă căreia tehnicienii se distraseră să-i dea o alură trupească deosebit de realistă. Scalpelul lui Waldo se înfipse între sîni și coborî scîrțîind pînă între coapsele spuzite cu pistrui. David strînse din dinți. Cauciucul imita într-atît carnea, încît aveai senzația de-a asista la o crimă. Acum, gunoierul apucă zdravăn în mîini buzele rănii și trase depărtînd brațele, jupuind robotul cu o remarcabilă economie de gesturi. David înghiți. „Pielea“ se răsfrînsese peste încheieturile mîinilor „tinerei femei“, ca o vestă presărată cu puf fin și alunițe.

— Ăștia chiar le migălesc ! rînji Waldo. Ei nu, da' uită-te la asta !

David urmări direcția degetului plantat în rotunjimea șoldului drept și zări urma albicioasă a unei false cicatrici de apendicectomie.

Înclină capul în tăcere. Esteticienii de la biroul de creație cibernetică nu neglijau nimic pentru a întări iluzia. Foarte repede, înțeleseseră că secretul unui simulacru perfect rezida în folosirea judicioasă a imperfecțiunilor fizice. Abandonînd ireproșabilele păpuși stereotipe din prima generație, se apucaseră să creeze androide cu sînii un pic prea grei, cu coapsele agrementate cu ușoare pete de celulită, cu gambe puțin cam prea păroase. Succesul fusese fulgerător. Sătul de perfecțiunea neomenească și prea puțin credibilă a vechilor păpuși de plăceri, publicul se năpustise asupra celor pe care publicitatea avea să le desemneze de-acu-nainte sub eticheta de „Femei adevărate“, înnebunindu-se după minusculul neg agățat cochet în scobitura subsuorii, după bubița de pe obraz sau cezariana brăzdînd pubisul.

Răsuflînd ca o focă, Waldo recuperă veșmîntul de plasticarne, abandonînd manechinul metalic cleștilor coechipierului său. Din drăgălașa brunetă nu mai rămăsese decît o armură albăstrie în care rețelele de fire electrice înlocuiau venele și nervii. David îngenunche. Cunoștea punctele slabe ale mecanismului și, din vreo zece lovituri de rangă, deschise toracele androidei ca pe valvele unei scoici. Circuitele electronice nu prezentau nici un interes, lor datorîndu-li-se, în nouă cazuri din

zece, condamnarea robotului. Începînd din momentul cînd un cibernaut nu mai era capabil să se auto-repare convenabil, omul se debarasa de el. Oțelul și masele plastice rare erau recuperate de către angajații serviciului de curățenie subterană (SCS) și cumpărate la kilogram de marile companii ale Trustului de Plăceri Automatizate.

David dezarticulă un braț, un umăr. Lucra cu fălcile încleștate și cîțiva stropi de sudoare pe frunte. „Cinșpe minute!“ avea Waldo obiceiul să repete. „Nu trebuie să-ți ia niciodată mai mult de cinșpe minute ca să sfarmi o paiață d-asta paradită! Dacă treci de-atît, o să ai de-a face cu mine!“

Se căznea cu o rotulă, înjurînd. Deasupra lui, bena culisa pe șinele sudate în plafon. Apăsă mașinal butonul contactorului agățat la brîu, aducînd recipientul la înălțimea sa. Cu un gest rapid, aruncă rămășițele metalice, îndepărtă maldărul de circuite imprimate lipsite de suport și o luă la fugă pe urmele gunoierului șef.

Zilele treceau astfel, fără surprize, în mijlocul scrîșnitului cleștilor, scîrțîitului fierăstraielor și șuieratului albăstrui al țevilor. Benele murmurau, asigurînd un du-te-vino constant între muntele de resturi și deschizătura liftului de recuperare.

Waldo își cîntărea prada. Cauciuc la stînga, fierărie la dreapta, apoi apăsa butonul de punere în funcțiune, expedia rodul muncii lor la o sută sau o sută cincizeci de etaje mai sus, spre botul căscat al reciclatorilor.

David se ridică, alarmat brusc de o alunecare de tablă cu fiecare clipă tot mai aproape. Un nou android țîșni din tubul de evacuare — la șase metri deasupra lui — efectuă un zbor planat perfect și izbi muntele cu un vacarm de coliziune feroviară. Unul mai mult.

Scoase un suspin de resemnare și șonticăi în mijlocul gunoaielor, croindu-și drum în direcția noului sosit, un robot gardă-personală, pe care o răfuială îl carbonizase pe jumătate.

Pînă seara nu-i rămînea un moment să respire. În privința greutății lunare a materialelor recuperate se stabiliseră cote foarte stricte. Fiecare kilogram în minus le amputa perioada de odihnă cu un sfert de oră.

— Dacă o lălăi, explica adesea Waldo, o să-ți vezi cu ochiul liber vacanțele topindu-se, sfert cu sfert de oră, și la sfîrșitul semestrului, în loc să te sui în ascensor ca să mergi să te bronzezi la soarele artificial de la etajul plăcerilor, să adulmeci vîntul parfumat din ventilatoare și pielea fetelor, o să rămîi aici să bîjbîi prin fierătanie ca să-ți prinzi din urmă întîrzierea.

Nu exagera. În primul an, David, care din lipsă de antrenament nu reușise să țină pasul, văzuse cu groază penalizările orare adăugîndu-se una alteia pe cadranul ordinatorului de control. Din cele două luni de odihnă inițiale nu reușise să salveze decît trei zile nenorocite. Waldo, el, be-

neficiase de două săptămîni prelungire.

Uneori băiatul avea impresia că a devenit un fel de măcelar al tablei, de satrap, și de fiecare dată cînd își înfigea cîrligul într-o burtă sau coapsă aproape că se aștepta să vadă țîșnind sîngele. Trebuia să admită că alura hiperrealistă a „cadavrelor“ cibernetice contribuia din plin la întreținerea acestei scîrbe.

Cum ajunsese acolo ? Își amintea limpede ziua cînd ordinatorul de orientare profesională își scuipase fișa, și panica de care fusese cuprins la citirea deciziei. O clipă mai devreme, programatorul Agenției de angajări hrănise mașina cu referințele lui David, studii, diplome, aptitudini fizice, teste psihotermice. „Un post de cîntăreț de varieteu ?“ zicea, însoțindu-și cuvintele cu un surîs fabricat. „Dar desigur, e foarte posibil !“ Exact la patru minute după ce digerase informațiile ce-i fuseseră supuse, consola ejeecta cartonașul galben cu sentința : „Mînuitor la șantierul de recuperare. Secția plastic și metale de uzanță cibernetică. Al o sută optzeci și patrulea, subsol.“ Nu era nimic de obiectat. Hotărîrile centralei nu puteau fi în nici un caz contestate dacă nu vroiai să te pomenești taxat de deviaționist.

David rămăsese ca ametit trei zile-n șir ; apoi, un paznic de la serviciul medical venise după el. Părăsise dormitorul orfelinatului fără să salute pe nimeni. Ca să le pună capac la toate, îl tîrîseră într-un bloc operator unde o doctoriță plăpîndă procedase la grefa implantului de ieșire. Era o fată brunetă doar cu puțin mai vîrstnică decît el, cu părul coc și jumătate din față mîncată de niște ochelari enormi și rotunzi în rame de fier. Opera cu mici gesturi febrile, punctîndu-și manevrele cu sărmane zîmbete de scuză. Se vedea că detestă ceea ce face și că-i era frică. Operația nu fusese prea dureroasă. Consta în conectarea unei balize de control motor pe măduva spinării pacientului. Obiectul se prezenta sub forma unei perle de oțel încrustat în scobitura rinichilor, la nivelul curburii lombare. O biluță nostimă cu reflexe de crom.

— E vorba de jugularea deplasărilor dumneavoastră, recitase fata cu o voce nesigură, pentru a evita escapadele sau incursiunile la etajele superioare. Implantul vă interzice de-acum înainte să vă mai urcați într-un ascensor și să apăsați tasta de pornire. Dacă o faceți, veți fi imediat cuprins de convulsii, de vomismente și de tahicardie. Într-un fel sînteți legat de locul de reședință. Aparatul va fi dezactivat de două ori pe an pentru a vă permite să vă bucurați de perioada de odihnă legală într-un centru de plăceri.

Mai tîrziu, cînd abordase cu Waldo subiectul, obezul hohotise bătînd cu pumnul în masă :

— I-o broască împuțită asta pe care ne-au lipit-o la șale. O gaură a cheii, da ! Clac, clac ! Și ei sînt ăi de-au cheia. Nici vorbă să urci sau să cobori vreun etaj, ai crăpa, po' să mă crezi, a pățit-o pușiul care-a fost aici înaintea ta. Era

claustrofob. Avea crize de sufocare, asurzea zile-ntregi. Într-o noapte a sărit în lift. O fi-nnebunit poate, nu știu. Treaba e că-n cinci minute era mort.

— Dar de ce ? obiectase David. De ce să facă din noi niște prizonieri ?

Gunoierul ridicase din umeri.

— Asta-i legea, și gata. Etanșeitatea. Îngrădirea. O știi la fel de bine ca și mine. Te scapă de ispita să te-mpingi seară de seară la etajul plăcerilor ca să te distrezi cu pipițele, să bei și să uiți să mai cobori dimineață ! Observă, nu-i rău sistemu'. Gata cu puturoșii ! Gata cu profitorii ! Io unu, nu mă plîng. Și-apoi, nu fac politică !

Adesea, cînd stătea întins, gol, pe prici, David căuta contactul bilei în rinichi. Acel corp străin țintuit în carnea lui, în oasele lui, îl umplea de un dezgust de neînvins. Era ca și cum ar fi trebuit să trăiască avînd un parazit animal agățat de trup, unul din animalele acelea sugînde care-și forează gaura în epidermă, își întind rădăcinile în mușchi și nu pot fi smulse fără a cauza moartea imediată a bolnavului.

Un șuierat anunță pauza de masă. David coborî moale duna de fier.

Jos, lîngă ghereta cu geamuri sparte care adăpostea consola ordinatorului de legătură și rafturile cu hîrțogăraie administrativă, Waldo se instalase în fața hamburgerului său sintetic. Patru sticle de bere încoronau butoiul de ulei ce-i servea drept masă.

David se așeză la distanță ; nu-i era foame.

— O să trebuiască să controlăm climatizarea, mormăi gunoierul între două înghițituri ; prea multă umezeală. Sînt pete de rugină pe metal. Și cauciucul dă semne că se destramă. Te-ocupi tu diseară.

Băiatul mîrîi ceva neinteligibil și închise ochii ca să scape de viziunea muntelui de corpuri artificiale.

— Am găsit un specimen mișto pentru colecția mea, comentă Waldo. Ia, uită-te !

Vîrîndu-și mîna în traistă, scoase de păr un cap de femeie. Avea o față tare dulce, puțin ofilită, cu ochii încadrați de parantezele unei fine laba-gîștii. Gura schița un surîs leneș, nostalgic. De la o distanță mai mare de cincizeci de centimetri era absolut imposibil să-ți dai seama că nu era decît o țeastă de androidă.

— O s-o numesc... Delphora. Da, Delphora-i bine. Du-te s-o pui cu ălelalte !

Cu o mișcare scurtă din încheietura mîinii, azvîrli capul prin aer. David îl blocă la piept, ca pe o minge acoperită cu păr mătăsos, și se îndreptă spre șirul de etajere fixate pe perete.

Waldo avea o manie. De fiecare dată cînd hazardul recuperărilor îl făcea să descopere o mască de plasticarne interesantă, o preleva pentru ceea ce numea „colecția lui“ : vreo douăzeci de capete feminine repartizate pe două scînduri egale ca lungime deasupra cărora mîzgălise cu vopsea roșie inscripția „Jocul de-a măcelul“.

Duminica, atunci cînd se simțea în formă, își părăsea în indispensabili bordeiul cu geamuri, cu bilele de pétanque în mînă, și începea să bombardeze chipurile de cauciuc care-l fixau cu ochi morți. Simțea o satisfacție extremă să vadă explodînd frunțile, nasurile, să facă țăndări ovalul delicat al unei fețe. Își întovărășea fiecare salvă cu înjurături bombănite cu jumătate de glas, iar David se întrebase adesea pe cine anume se răzbuna gunoierul șef prin acest simulacru. Pe roboți... sau pe femei ?

În clipa cînd se ridicau ca să-și reia lucrul o voce sparse tăcerea. Era un glas bărbătesc magnific timbrat, cald, profund...

Păsările Aldebaranului au pierdut
lumina,
culorile tăcerii le-au pătat penele
grele,
gheața din...

Versul se curmă într-un fluierat de post radio prost reglat, apoi tăcu.

— Iar ăsta ! vociferă Waldo. Dac-ajung să pun mîna pe el, cu ciocanu-l fac să tacă !

David se întoarse ca să zîmbească. Era un robot-actor, al cărui mecanism se reactiva la șocuri întîmplătoare. Cîteodată, în puterea nopții, cîte-o tiradă pîrîia, scăpată din cine știe ce dramă de romantism desuet, făcîndu-i pe cei doi gunoieri să sară de pe paturile lor de campanie. David se împiedicase o dată de vinovat, pe panta dunei : era un android cu chip lung și palid, încorsetat într-o tunică scurtă de catifea funebră. Dar se abținuse să-i spună șefului.

Se spetiră pînă seara, jupuind, disecînd, mînuind cîrlige și clești fără încetare. Cînd șuierul ritual anunță încheierea zilei, David nu-și mai simțea brațele. De cum se văzu în bîrlogul său, se descotorosi de zale și alergă să se spele în colțul dușului. Apa ce curgea din măciulia stropitoarei era vîscoasă de parcă s-ar fi marinat într-o cisternă, în plin soare, luni de zile, dar tot era mai bine decît nimic. Waldo, cel puțin, nu răsucea niciodată robinetul unui lavabou mai mult decît ca să-și curețe mîinile.

— Poșirca asta, i-o mizerie, decreta el cu convingere ; urină reciclată, asta-i ! Nimic altceva !

Se duseră să-și tragă pe rînd hamburgerul de sinteză din distribuitor și se instalară, cu cîte un pahar de cafea în mînă, înaintea ecranului televizorului prin cablu. Circuitul nu difuza nici o informație politică sau socială, doar filme și varietăți. Nimic altceva. Rămaseră două ore să contempleze bălțoaca albăstrie a tubului catodic, hipnotizați de imagini, de deplasarea formelor, de luminile mișcătoare, apoi reintrară în cușete, cu trupurile grele de oboseală. În clipa cînd îl fura somnul, David auzi înălțîndu-se vocea, undeva de cealaltă parte a dunei :

Păsările Aldebaranului au pierdut
lumina,
culorile tăcerii...

Surîse.

*

* *

„...Orașul e ca un imobil", spunea ades mama lui David, „un imobil al cărui fiecare apartament ar fi o țărișoară".

Copil fiind, David avusese întotdeauna mult de furcă pentru a-și imagina concret structura orașului-cub. Petrecea după-amieze întregi, cu degetele crispate pe creioanele sale colorate, încercînd să deseneze, pe bucăți de hîrtie de ambalaj, acest oraș despre care îi vorbea toată lumea dar pe care el nu-l vedea niciodată.

— E un oraș cu etaje, îi explica răbdătoare mama sa, strîngîndu-l la piept ; o mulțime de etaje deservite de sute de ascensoare. La fiecare nivel se deschide o sală numită unitate de locuit, sau celulă, și într-una din aceste săli locuim noi în acest moment, în una din unitățile astea a fost construit satul nostru. Înțelegi ?

David spunea „da", dar acest oraș care, asemeni unei păpuși cu nenumărați copii, conținea într-însul o infinitate de alte orașe, îi dădea amețeli. Atunci, ieșea în fața casei, se așeza pe bordura trotuarului și parcurgea orizontul cu o lentă privire circulară. Cătunul ocupa centrul unei săli lipsite de deschideri, un paralelipiped de beton cenușiu căruia i se badijonase plafonul într-un albastru agresiv și cele patru laturi cu verde ca spanacul. Era ca o cutie închisă ermetic, o cutie căreia n-aveai nici o șansă să-i ridici capacul.

— Sînt și alte cutii deasupra noastră, și lîngă noi ? întreba. E ca o stivă de lăzi la un magazin ?

— Da, aproape, și cum această stivă formează un cub perfect, i se spune orașul-cub.

— De ce nu mergem niciodată să vedem deasupra sau dedesubt cum sînt celelalte sate ?

Nu pusese bine întrebarea că tînăra femeie păli, întoarse capul și se angajă într-o mulțime de activități a căror urgență nu-i mai lăsa timp să răspundă.

Într-o zi cînd își însoțea mama la o distribuire de tablete nutritive, zări pentru prima oară în viața lui poarta liftului. Era un panou metalic de-un galben de să scrîșnești din dinți, care se decupa în zidul de beton ca o verucă pe fruntea unei tinere fete.

— Acolo-i ascensorul ? se interesă el cu degetul întins. De ce nu urcă nimeni ?

De astă-dată femeia îl plezni, și observă că arunca în jur priviri înfricoșate ca și cum s-ar fi temut ca întrebarea fiului ei să nu fi fost auzită.

Puțin mai tîrziu, împins de curiozitate, i se întîmplă să intre fără să bată la ușă în încăperea unde mama sa făcea baie. În momentul cînd aceasta se ridica în ciubărul de lemn ca să apuce un prosop distinse foarte clar lucirea unei bile de crom fixate în șalele ei, chiar deasupra feselor. Crezu că e vorba de o bijuterie.

La cinci ani i se dădu prima carte de instruire civică. Era un volum gros cu pagini cartonate lipsite de text și acoperite cu ilustrații grosiere care-l speriară un pic. O răsfoia așezat pe genunchii

mamei, cu spatele rezemat de sînii ei moi și calzi. Ea recita pasajele din tabela poruncilor, înveșmîntînd fiecare verset într-o melodie acidă cîtuși de puțin neplăcută pe care David o numea „vocea ei de măr verde“...

— Fiecare celulă e o țărișoară, dar cum locuitorii ei nu cunosc alt orizont decît cei patru pereți, nu poate fi vorba ca ei să ducă război cu vecinii sau să rîvnească teritoriul unui alt clan. Etanșeitatea e condiția păcii însăși, iar non-circulația suprema ei garanție...

Nu peste mult, știu că accesul la lifturi și folosirea lor erau strict interzise. Religia cubului se rezuma la două cuvinte barbare : „etanșeitate“ și „îngrădire“.

— Dar de ce ? repeta el fără încetare.

— Pentru că orașul nu e cu-adevărat un oraș, fiule, ci un adăpost. Înțelegi acest cuvînt ? Un adăpost închis ermetic, fără nici o deschidere la exterior, un soi de coajă de ou care ne apără de ceea ce se află afară.

— Ce e afară ?

— Moartea, David. Boala și moartea. Acum mult timp, lucruri îngrozitoare s-au petrecut în exterior. Oamenii s-au înfruntat cu arme bacteriologice. Microbi înspăimîntători care au pustiit totul, oameni, animale, plante. Rele necruțătoare s-au abătut asupra lumii : frigurile, nădușelile, buboaiele, copturile. Epidemii ce se credea că pot fi înfrînate s-au dezlănțuit, rezistînd tuturor, frigului, focului, timpului însuși. Atunci s-au construit adăposturi autonome de supraviețuire. Adăposturi gigantice : orașele-cuburi.

În lumina acestor dezvăluiri, înțelese în sfîrșit dragostea mamei lui pentru abluțiunile repetate, tampoanele muiate în dezinfectant cu care îi freca ea mîinile și gura de mai multe ori pe zi, frica ei la cel mai mic strănut, înverșunarea de-a fierbe furculițe și tacîmuri înainte de-a le folosi, mănușile a căror purtare sistematică în afara casei o preconiza, la fel ca și interdicția hotărîtă de a săruta străinii.

— Dacă tatăl tău mai era aici, ofta ea, ți-ar explica toate astea mult mai bine decît mine.

Dar tatăl lui David era mort, sau plecat, nu se prea știa, așa că băiatul trebui să se aplece asupra cărții de instruire populară ca să știe mai mult. Desenele îl înspăimîntau, mai ales unul dintre ele care reprezenta orașul sub forma unui seif uriaș marcat cu o cruce roșie și pe care o armată de fiare hidoase, toate numai cozi, gheare și colți, îl asaltau cu mișunarea lor ucigașă.

— Bineînțeles, toate astea datează de mai multe sute de ani, observa tînăra femeie fricționîndu-și subsuorile și locul dintre picioare cu alcool, dar răul a rămas, și de-asta nu trebuie să ieșim. Orașul e ca un spital și fiecare unitate e o cameră.

— Dar noi nu sîntem bolnavi !

— Noi nu, dar ce știm de vecinii noștri ? Cine poate afirma că cei de sus sau de jos nu sînt atinși ? Înțelegi de ce a fost nevoie să ni se interzică să călăto-

rim, să urcăm în lift și să mergem în vizită la alte etaje ?

— Dar atunci la ce servește cabina ?

— La transportul medicilor. Numai ei au dreptul s-o folosească pentru a inspecta unitățile. Li se mai spune și liber-călători.

David înclina capul. Una dintre ilustrații înfățișa tocmai un grup de oameni în scafandri de pînză albă debarcînd dintr-un ascensor. Fețele lor (protejate în niște bule de plexiglas) radiau de bunătate.

— I-ai văzut vreodată ? întrebă el într-o zi învîrtind cartea sub nasul mamei.

— Nu, icni ea înfiorîndu-se, și mai bine că nu ! Știi, e semn rău cînd îi vezi sosind. Mă rog, așa se spune ! De altfel, ce vin să facă ? Toată lumea e bine-sănătoasă aici, etanșeitatea ne protejează de rele. Da, e sigur, aici ne aflăm în siguranță.

Dar nu părea prea convinsă.

David se hotărî ca mai tîrziu să se facă medic. Astfel putea călători din unitate în unitate fără a încălca nici o regulă, dar acest ultim gînd îl păstră ascuns.

În fiecare duminică, tînăra femeie îl ducea la ceremonia religioasă a dezinfectării. Lui David nu-i plăcea deloc acea întrunire. Trebuia să te dezbraci în pielea goală, să îngenunchezi pe betonul care făcea să te doară genunchii și să aștepți ca un soi de preot să treacă printre rînduri pentru a te mînji cu o soluție brună botezată „alcool iodat". David apleca în piept capul așa cum cerea ritualul dar nu înceta nici o secundă să-și observe vecinii. Detesta în special privirile grele ale bărbaților pe sînii și pîntecul mamei lui, acolo unde avea păr între coapse. La sfîrșitul rugii, se ridicau unul cîte unul, mergeau spre altarul însemnat cu o emblemă a crucii roșii, iar preotul le depunea pe limbă o pastilă albă denumită „penicilină". Apoi toată lumea se apuca să cînte imnul profilaxiei : „Doamne, apără-ne de epidemii, de infecție și de puroaie..." după care se despărțeau pînă duminica următoare. David știa că tovarășii săi își rîdeau de el. Cineva pronunțase chiar cuvîntul „superstiție" pe care David nu-l înțelesese.

— Nimic nu-i de prisos cînd e vorba de securitate ! obiecta maică-sa. De altfel, nu sînt numai microbii. Îngrădirea ne apără și de răutatea celorlalți. Nu toate unitățile sînt locuite de oameni civilizați, știi ? Există barbari pe care-a trebuit să-i izoleze și mai mult decît pe noi.

Și pentru a „n"-a oară îi povestea istoria ocnei de lemn.

— În primele vremuri ale cubului, unii și-au pus în minte să conteste puterea Directoratului, care se află foarte departe deasupra noastră, la etajul rezidențial al conducătorilor. Erau oameni cupizi și cruzi care-și treceau viața ticluind comploturi, ascuțindu-și armele în așteptarea unei lovituri de Stat. A fost nevoie să-i exileze pentru totdeauna într-o unitate privată de metal. O celulă unde e imposibil să-ți procuri un gram de fier și unde toate obiectele sînt de lemn ! Nici vorbă să-și fabrice arme ! Trăiesc

ca niște sihaștri în lumea lor de scînduri, ca niște fiare dăunătoare cărora li s-au pilit ghearele. Ce crezi că s-ar întîmpla dacă asemenea ființe ar ajunge să preia controlul lifturilor ? Din fericire, implantul le interzice să urce în cabine, îi apără contra lor-înșile, și totodată și pe noi. Vei avea și tu un implant mai încolo...

Atunci își sălta cămașa, trăgea în jos fusta, pentru a-i permite să atingă mica bilă de metal din scobitura rinichilor, murmurînd cu o voce tandră : „Da' nu, nu doare, cîtuși de puțin !"

— Șefii cubului sînt toți doctori ? se interesa David, plin de gînduri ascunse.

— Da, toți. Veghează asupră-ne, asupra soliditătii cubului, asupra zidului ce ne izolează de exterior.

— Se uită să nu fie găuri ?

— Da, așa e. Nici o gaură, nici o crăpătură. Nimic decît un înveliș neted, dur, solid, fără ferestre, fără uși. Un ou pe care nimic nu l-ar putea sparge, niciodată.

Iar noaptea, ghemuit în fundul patului, se imagina învesmîntat în scafandru alb și cască transparentă, ascultînd pereții cu un ciocănel, în vreme ce de partea cealaltă a zidului mișunau microbii.

N-au început să vorbească despre „termite" decît trei ani mai tîrziu.

La început nimeni nu le dădu cu adevărat atenție, apoi din pereți se auziră ronțăituri, ca și cum ceva s-ar fi apucat să foreze zidăria. Uneori zgomotul se apropia, sau se îndepărta. În anumite momente se auzea deasupra capului, alteori în pereți sau pardoseală. Noaptea îl distingeau limpede, și această amenințare invizibilă excita imaginația.

— E ca o cîrtiță !

— Mineri care sapă !

— Mai curînd o ramă de metrou !

Bineînțeles că nu văzuseră niciodată cîrtițe, mineri, și cu atît mai puțin metrou, dar se refereau la amintiri din lectură, la fotografii din vechile enciclopedii ce încă mai puteau fi frunzărite în biblioteci, la filmele istorice pe care le difuza cîteodată televiziunea prin cablu. Și angoasa creștea.

— Betonul lucrează ! declarau spiritele tari. Nimic mai firesc, n-ați auzit niciodată un dulap trosnind ?

Adevărul sosi prin canalul consolelor de legătură conectate la Directorat. O specie de insecte necunoscute se deplasau de-a curmezișul arhitecturii orașului, scobind galerii în beton la fel cum rod carii lemnul unei mobile vechi ! Nu se știa nimic despre ele, observatorii le descriau drept animale enorme blindate în carapace de chitină, și ale căror mandibule puteau perfora materialele cele mai dure. Odată ieșite din gaura lor, devenea deosebit de dificil a le face să dea-napoi, cleștii lor frontali fiind capabili să foarfece o grindă de oțel, cîtă vreme labele secretau un acid înfiorător de coroziv care lăsa în urma lor prelungi dîre carbonizate.

— Inexplicabil fenomen de mutație ! exclamau rarii experți. Putem considera oricum că insectele supuse anumitor radiații...

— Halucinație colectivă ! replicau incredulii.

Mama lui David reacționă foarte rău. În cîteva săptămîni își pierdu toată vivacitatea, toată bucuria de a trăi, pentru a se zidi într-o tăcere înfricoșată. Cînd se ducea la toaletă, băiatul o surprindea adesea, noaptea, în picioare pe întuneric, cu combinezonul de nylon roz lipit de corpul transpirat și urechea ciulită...

— Nu înțelegi, așadar ? gemea ea la întrebările lui. Dacă fiarele astea străpung găuri, s-a sfîrșit cu etanșeitatea, cu îngrădirea ! Totul se ia de la început, microbii vor circula din nou în voie ! Vine moartea, David ! Moartea !

Mulți gîndeau ca ea, și mesa dezinfectării de duminica dimineața își văzu crescînd în mod deosebit numărul fidelilor.

De mai multe ori pe zi, tînăra femeie se retrăgea în odaia ei pentru a se dezbrăca și da pe trup cu alcool. Freca, freca, smulgîndu-și pielea în locurile mai sensibile.

Curînd deprinse obiceiul de-a purta în permanență mănuși de cauciuc, precum și o mască de gaze care-i ascundea toată partea de jos a feței. Iar David observă că de-acum evita să-l mai atingă ca și cum ar fi fost purtătorul cine știe cărei boli tainice.

Ca să le pună capac la toate, se află că insectele străbătuseră dintr-o parte-ntr-alta zidurile mai multor unități, că barbarii condamnați la ocna de lemn profitaseră pentru a se strecura în celulele astfel atinse și a jefui obiecte metalice : cuțite, securi, etc. Din ziua aceeia, nimeni nu-i mai numi altfel decît „hoții de fier“.

Starea mamei lui David se înrăutățea rapid. Fobia ei de microbi o împinse să trăiască scufundată într-o putină umplută cu o soluție dezinfectantă care îi arse epiderma în intervalul a două zile. Trebui internată în spital iar David se pomeni pensionar al unui institut de educație specializată, supranumit mai curînd „orfelinatul“.

Timpul se imobiliză într-o suită de zile asemănătoare toate una cu alta. Apoi zilele deveniră săptămîni, săptămînile luni, lunile...

David nu-și mai revăzu niciodată mama. Mult mai tîrziu avea să afle că fusese internată la modul definitiv, și unul din tovarășii lui de cameră exclamă : „I-au făcut de petrecanie, pe bune ! Știi bine că nu se păstrează în cub nebunii !“

David îl lovi în față, spărgîndu-i doi dinți. Ceea ce îl costă o lungă ședere la carceră.

Anii trecură. Nu mai dorea să fie medic, ci cînăreț de varietăți. Trecu numeroase teste de aptitudini, multiplică demersurile...

Cîteodată se gîndea la termitele ce rodeau orașul, la hoții de fier ce se strecurau pe urmele insectelor, la mama sa închisă undeva. Cel mai alesea se forța să nu se gîndească la nimic.

Cînd a atins vîrsta legală, ordinatorul i-a decis repartiția.

Și aceasta a fost sala de curățătorie. Waldo.

Infernul dunei.

Capitolul II

David se trezi cu mult înainte să fi răsunat apelul sirenei. În ciuda corecțiilor aduse reglajului climatizării, în pivniță domnea o înăbușeală de seră. Cu tîmplele zvîcnindu-i, ieși din cabina de odihnă și făcu cîțiva pași la poala dunei. Un curent vag de aer sosi să-i mîngîie trupul gol și, preț de-o secundă, se simți mai bine. O mînă se mișcă la picioarele lui, deschizîndu-se și închizîndu-se spasmodic. Puțin mai sus, carcasa unei fete de plăceri își agita bazinul într-un scîrțîit oribil de articulații ruginite. Mereu același lucru : roboții se trezeau instantaneu, se producea o scînteie, alerga în lungul circuitelor, făcîndu-i să-și recapete o viață aparentă, apoi bateriile cedau și scheletele recădeau în nemișcarea lor inițială.

Observă cu mirare că gunoierul șef era deja treaz. Aplecat asupra unei mese de lucru, se agita gîfîind, cu indispensabilul pătat de aureole mari de sudoare. Zărindu-l pe David, chipul i se crispă, ca al unui copil surprins asupra faptului, și schiță un salut jenat.

Un android îmbrăcat în alb zăcea pe masă. Un „bărbat" tînăr în bluză și șort de tennisman, cu o rachetă în mîna dreaptă. Waldo termina de reînșurubat placa de acces la reglajul circuitelor.

— Uite ce-am recuperat în dimineața asta ! exclamă el pe un ton fals scandalizat. Un android de plăceri sportive. Impecabil ! Te asigur, am verificat totul, funcționează la perfecție. Ce porcărie !

David ridică din umeri.

— Dacă l-au dat de-a dura pe tobogan, înseamnă că are un defect de fabricație, știi bine.

Grasul încruntă sprîncenele furios.

— Un defect ? Un defect ! Te-oi pricepe mai bine ca mine, poate ? N-ai fi-n stare să repari o rîșniță de cafea, hai, fă pași !

David se îndepărtă. Era inutil să insiste, oricum gunoierul nu făcea decît ce-l tăia capul. Avea să cîrpească androidul revînzîndul pe ascuns burghezilor scăpătați dornici să-și asigure un anumit nivel dar incapabili să cumpere un automat nou. Asemenea practici erau interzise cu strășnicie. Orice robot sosit în sala de curățătorie trebuia să fie scrupulos demontat. Dar Waldo se făcea că plouă, rafistolînd specimenele mai prezentabile și strecurîndu-li-le la preț redus „clienților" care veneau să-l viziteze o dată sau de două ori pe săptămînă.

Cu puțin timp în urmă, Waldo pusese mîna pe un robot-kinezi-terapeut pe care un club sportiv îl basculase în toboganul de gunoi. Cu răbdare, colmatase rupturile dermei cauciucate, îndreptase caroseria pieptului și-a umerilor care suferise de pe urma căderii, schimbase două sau trei microprocesoare arse înainte de-a-și ascunde comoara în remiza de scule. În general, cînd încheia o „afacere", îi abandona cîțiva dolari

coechipierului său. O cale de-a-i cumpăra tăcerea, poate ?

Un pocnet sec îl făcu pe tînăr să tresară. Întorcînd capul, văzu că tovarășul său îl pusese pe tennisman pe picioare. Zgomotul aparținea primei mingi izbite cu racheta. Propulsată de un rever zdrobitor, sfera de cauciuc traversase sala cît era de lungă pentru a se pierde în întuneric.

— Dă prea tare ! observă David, are tensorii dinamici stricați.

Waldo îi răspunse cu o înjurătură. Deja androidul vîrîse mîna în buzunar, scoțînd un nou proiectil. Mingile erau fabricate la cerere, în abdomen, un tub cotit aducîndu-le printr-o ruptură a stofei direct în buzunarul șortului. Racheta șuieră, culegînd din zbor mingea Moonlup specială. David avu senzația că aude trecînd o ghiulea de tun.

— Ce-ai să-i reproșezi ? horcăi Waldo tăind contactul, e perfect.

David săltă din umeri. N-avea nici un chef să discute. Îmbrăcă rapid cămașa de zale, își încheie centura și păși spre șantier. O nouă zi de muncă îl aștepta. Ispita cîștigului îl făcea pe gunoierul șef tot mai imprudent. Un defect de fabricație era un defect de fabricație. Dacă se socotise potrivit să se debaraseze de androizi, însemna că erau considerați periculoși și puțin fiabili, chiar după reparare. David își făcuse o regulă din a nu devia niciodată de la acest postulat fundamental.

Lucrară pînă la ora două după-amiază fără să schimbe o vorbă ; exact în acel moment, David auzi termitele. Imediat, Waldo păli și alergă să aducă pușca de serviciu pe care o păstra încuiată în fundul unui dulap metalic.

În prezent, un rîcîit surd făcea să vibreze zidurile sălii ca și cum ceva s-ar fi deplasat prin interiorul pereților, înghițind zidăria dumicat după dumicat.

David nu văzuse niciodată termitele altfel decît în filme sau benzi desenate, dar aspectul acestor locomotive de chitină, precedate de amalgamul bucal al organelor sfărîmătoare mustind de acid, îi înghețase pînă-n măduva oaselor. Se spunea azi că o colonie de asemenea fiare coșmarești se răspîndiseră de-a latul fundațiilor orașului, forînd pereții, străpungînd galerie peste galerie astfel încît să mineze temeliile anumitor unități. Grota curățătoriei era una din țintele lor favorite, fiind hămesite după firul de cupru compunînd partea predominantă a circuitelor electronice ce umpleau roboții. Cînd cleștii lor frontali răsăreau din perete, forfecînd grinzi de oțel și zidărie, era imposibil să mai fie respinse. Waldo, unul, pretindea că le-ar fi oprit în două rînduri trăgîndu-le între ochi mai multe salve de proiectile antitanc, gloanțe perforante concepute să pătrundă prin plăci blindate de trei centimetri grosime ; dar David nu putuse niciodată să determine dacă era vorba de fapte reale sau de fantasme războinice născute dintr-un abuz de bere alcoolizată.

Rămaseră un lung moment imobili, căutînd să localizeze deplasarea insectelor, cu tîmplele asudate și mîinile umede. Trepidația

monstruoasă făcea ca solul să vibreze ca o piele de tobă, zguduind muntele de fiare, făcînd să se nască ici și colo avalanșe de capete și mîini, pîraie de buloane care șiroiau pe pante cu vîjîituri de roi nebun. Apoi vîltoarea se îndepărtă fără ca nici un perete să cedeze locul invaziei coleopterelor devorante.

Waldo încetă să mai strîngă patul puștii și pometii săi își recăpătară obișnuita culoare violacee.

— Ne-au cam trecut sudorile, mititelule ! sughiță el. Al naibii ce ne-au trecut ! Am crezut că de data asta am încurcat-o !

Fugi să pună la loc arma în suport și, din aceeași mișcare, destupă trei sticle de bere brună cărora le goli conținutul dintr-o suflare.

Totuși, în aceeași seară, gunoierul șef regăsindu-și tot curajul, întreprinseră un rond de inspecție în lungul peretelui de sud. Merseră o oră încheiată, David în față, cu un felinar de vînt înălțat în mîna întinsă, Waldo pe urmele lui, cu pușca la șold și un cartuș pe țeavă.

Băiatul nu era deloc liniștit, nu din cauza unei eventuale întîlniri cu termitele, ci pentru că se temea ca grăsanul — al cărui echilibru devenea cu fiecare ceas tot mai precar — să nu se împiedice, expediindu-i astfel un glonț exploziv în spate.

Se poticniră în sfîrșit într-un morman de moloz înnegrit dincolo de care se deschidea tăietura perfect circulară a unui tunel cu pereții acoperiți de funingine. Dinăuntru răzbătea o putoare puternică.

— Rahat ! mormăi Waldo dînd înapoi prudent. Tot au venit !

David făcu o mutră, gaura părînd veche, căci salpetrul începuse să-i festoneze marginile. Animalul venise și plecase din nou cu multe luni în urmă, dar obezul nu era de aceeași părere. Bătu precipitat în retragere, abandonîndu-și de îndată ideea inspecției. David nu vedea nici un inconvenient în asta — era epuizat.

A doua zi era duminică, așa că nu se treziră decît foarte tîrziu. Credincios ritului stabilit, Waldo ieși în indispensabil din cabina cu geamuri, cu bilele de pétanque în mînă, și se apucă să masacreze o jumătate de duzină de capete pe etajera „jocului de-a măcelul". Delphora nu supraviețui bombardamentului. Un proiectil îi desfundă fruntea, făcînd să-i țîșnească din orbite lentilele fotosensibile. O a doua lovitură îi smulse maxilarul, împrăștiind dinții fals pătați de tutun.

Puțin mai tîrziu după-amiază, se prezentă un cuplu, stînjenit în hainele sale de sărbătoare. După mai multe parlamentări, Waldo reuși să le vîndă cei doi roboți pe care-i păstra în rezervă : tennismanul și maseurul. Bărbatul se entuziasmă la vederea sportivului, nevastă-sa — cu fizicul învăluit — la cea a kineziterapeutului. Odată tîrgul încheiat, cei doi burghezi își încărcară achizițiile în ascensor și-și luară zborul spre etajele superioare, convinși că au realizat o afacere grozavă.

— Pentru tine ! scuipă gunoie-

rul aruncînd două mici bonuri în direcția lui David. Pentru osteneala pe care ți-ai dat-o să mă-ncurajezi.

Cîteva ore mai tîrziu, în timp ce David își făcea siesta, îl trezi o detunătură foarte apropiată. În timp ce sărea în picioare, îl văzu pe Waldo alergînd cu răsuflarea tăiată.

— Hoții de fier ! gîfîi grasul. Iar ăștia ! Și să mai zici de tupeu ! Cred c-am doborît unul.

Tînărul se frecă la ochi. În anii din urmă, hoții de fier nu încetaseră să întrețină cronicile. Puterea centrală care-i izgonise datorită pornirilor lor belicoase nu reușise totuși să le înfrîneze notoria agresivitate. Un implant asemănător celui al gunoierilor îi condamna în principiu la o viață sedentară, consemnîndu-i în reședința vreuneia din multiplele pivnițe ale orașului și interzicîndu-le definitiv uzul lifturilor, dar cu toate acestea nu renunțaseră o secundă la vechile lor planuri de cucerire. Slujindu-se de resursele enclavei lor populată doar de obiecte din lemn, își fabricaseră pari, arcuri, săgeți, precum și cîteva sulițe întărite în foc. Pentru a fura fier, își asumau în mod curent riscuri enorme. Folosind tunelurile săpate de termite, se tîrau pînă la sala curățătoriei, subtilizînd cîteva bucăți de oțel, și dispăreau de îndată, gonind prin spațiul tunelurilor cu o repeziciune obligînd la admirație.

Mulți pieriseră trezindu-se brusc nas în nas cu o insectă furioasă scîrțiind din mandibule. Dar confrații lor nu renunțau pentru atît. Fiecare bucată de oțel era topită, ciocănită, lucrată și pilită cu instrumente furate de ici, de colo. Și lingourile de fier deveneau pumnale, spade, ba chiar și pistolete, cînd recolta de salpetru și sulf natural permitea fabricarea cartușelor.

Da, hoții de metal erau niște fanatici de temut. Se pretindea că singura lor ambiție era ca, odată suficient de înarmați, să ducă războiul din sală în sală, servindu-se de galeriile forate de termite ca de niște tuneluri de invazie, și să stabilească prin forță un imperiu subteran în așteptarea revanșei definitive care-i va aduce iarăși să domnească asupra cubului. Incursiunile lor autorizau tirul făr somație și execuția sumară. Dar înainte să te joci de-a justițiarul trebuia să iei bine seama să nu te afli în bătaia săgeților lor. Mai mult de-un gunoier o aflase pe cheltuială proprie.

David avu grijă să-și tragă cămașa de zale și-l urmă pe Waldo, care fremăta de nerăbdare.

— I-am venit de hac ! repetă acesta agitînd pușca a cărei țeavă fumega încă. Asta se află, o să m-aleg c-o primă !

Escaladară duna, încovoiați, ajutîndu-se cu mîinile și încercînd să-și păstreze echilibrul în pofida capetelor ce li se rostogoleau sub tălpi și a mîinilor ce li se încleștau convulsiv de glezne.

Omul era culcat pe spate, cu o pată întunecată și cleioasă de-a latul pieptului, acolo unde îl atinsese glonțul. Purta o curioasă cască din lemn asemănătoare ce-

lor folosite de către minerii din adînc și înzestrată deasemenea cu o mică lampă reflectoare. O bîtă îi atîrna la brîu, ca și un pumnal de os extrem de ascuțit. În desaga agățată de umăr găsiră mai multe plăci de metal lucitor.

— Ticălosul ! mîrîi Waldo în semn de oraţie funebră.

În aceeași clipă o săgeată spintecă aerul, izbind lateral cămașa de zale a lui David.

Instinctiv se aruncară pe burtă, julindu-și fețele de numeroasele debriuri ce alcătuiau duna. Grasul epolă, trase la nimereală, dar glontele se duse să se piardă undeva în fundul sălii după ce ricoșase urlînd asurzitor. Înainte să poată reacționa, văzură un tînăr sărind spre deschizătura galeriei și dispărînd tîrîș, trăgînd în urma sa arcul și tolba cu săgeți.

— A priceput lecția ! rînji Waldo. N-o să-l revedem prea curînd !

David era mai puțin optimist. Săgeata lunecase pe zalele hainei de protecție fără a reuși să le străpungă. Avusese noroc.

Apucînd cadavrul de picioare și mîini, coborîră colina de fiare. Ajunși jos, Waldo se repezi la consola ordinatorului pentru a afla dacă se acorda primă cu ocazia morții unui rebel, dar mașina pîrîi un răspuns negativ, susținînd că nu era vorba decît de un pur act de legitimă apărare și că în nici un caz capul hoților de fier nu era pus la preț. Această știre provocă mînia gunoierului șef și, cu lovituri de călcîi, aruncă leșul victimei în gura incineratorului de serviciu.

Duminica se încheie fără alt incident iar David își regăsi cu plăcere patul.

Totuși, noaptea, fu asaltat de un presentiment straniu și, pentru prima oară de multă vreme, își visă mama. Rămase o oră întreagă culcat pe prici, acoperit de o sudoare năclăioasă și cu pieptul comprimat de spaimă. Apoi fenomenul se estompă, dar nu putu scăpa de certitudinea că se pregătea o catastrofă. O catastrofă în care va fi direct implicat. În acel moment încă nu putea ști cît de aproape era de adevăr !

Capitolul III

Ziua de luni începu în chip curios. David era aplecat în vîrful colinei de mai bine de-o oră, cu cleștele tăietor în mînă, cînd ascensorul începu să murmure, anunțînd sosirea unui vizitator provenind de la etajele superioare. Era un fapt rarisim în zilele lucrătoare, și se îndreptă instinctiv, gîndindu-se că nu putea fi vorba decît de o vizită oficială.

Nu se înșela. Poarta cabinei culisă dinaintea a doi gardieni în ținută de luptă, cu viziera căștii coborîtă pe ochi, șoldul flancat de un pistolet-explozor cum nu se mai vedeau decît rareori. O duzină de bărbați și femei îi urmau, țepeni și muți.Milițienii le comandară să iasă și — după to-

nul folosit — David ghici că erau androizi. Erau roboți de mare preț și finisare impecabilă a căror minimă palpitație a nării fusese programată. Observîndu-i, tînărul reperă imediat o duzină de ticuri a căror imprimare pe fișă perforată trebuia să fi costat o avere : femeile își mușcau buza inferioară sau își aruncau părul peste umeri dintr-o mișcare nervoasă a cefei, bărbații fluierau ușurel sau își trosneau degetele. Hainele lor, reduse la minimum se compuneau în total din slipuri de baie din lamé auriu sau argintiu și din cache-aréole adezive pentru specimenele de sex feminin.

— Serviciul special, azvîrli cu o voce fără drept de apel cel mai vîrstnic din cei doi gardieni, distrugere prioritară și totală de efectuat pe loc.

Era neobișnuit, dacă nu chiar neliniștitor. Waldo dansa de pe un picior pe altul, fascinat de frumusețea androizilor și gama posibilităților lor gestuale. Nu era cîtuși de puțin nevoie să fii vrăjitor pentru a ghici ce i se petrecea în cap. Dacă ar fi putut pune deoparte una singură din aceste mici bijuterii cibernetice, ar fi obținut o avere de pe urma cumpărătorilor săi clandestini. Asemenea mașinării nu se găseau de vînzare la liber, în majoritatea timpului erau construite la comandă specială pentru a răspunde dorințelor — sau fantasmelor particulare — ale vreunui magnat financiar.

— Îi ardem ? bîlbîi grasul. Dar de obicei...

— Îi incinerați, întrerupse polițistul, fără să practicați nici o recuperare. Sînt roboți criminali amestecați într-un complot contra siguranței Statului. Nu se știe în ce măsură au putut fi programați pentru o eventuală acțiune teroristă. Proprietarul lor face obiectul unei urmăriri înaintea înaltei curți de justiție. Nu vă amestecați în politică și făceți-vă treaba !

Waldo bătu imediat în retragere și fugi să activeze cuptorul.

— Uitați, observă el servil, trebuie să așteptăm un sfertuleț de ceas... Poftiți să beți ceva ?

Gardienii se destinseră. Unul merse chiar pînă la a-și descheia casca.

— David ! strigă gunoierul șef. Ocupă-te de paiațe de cum e gata incineratorul !

Tînărul coborî panta accidentată, îi salută rapid pe cei doi sticleți care se instalau deja înaintea cutiuțelor cu bere și merse spre roboții ai căror ochi goi fixau un punct invizibil, drept în fața lor. Erau într-adevăr piese frumoase, cu textură perfectă, și gîndul la cuptorul ce-avea să-i reducă la băltoace uleioase îi fu cu-adevărat dezagreabil. Îi comandă cu voce scăzută, ordonîndu-le să se alinieze în șir indian ca pentru o vizită medicală. Brusc, în timp ce se apropia de ultimul android, mîna acestuia i se strînse peste pumn... Era o tînără femeie cu fața netedă încadrată în șuvițe negre, și o lucire de panică licărindu-i în privire, iar sînii goi i se înălțau în ritm precipitat.

— Ajută-mă ! șopti ea cu voce stinsă. Te implor, ajută-mă !

David își reținu cu mare efort un strigăt de surpriză. O femeie adevărată ? O ființă omenească amestecată printre roboți !

Dădu înapoi, întinse degetele. Pielea burții era caldă, iar sub globul dur al sînului stîng inima bătea nebunește. „Asta nu-nseamnă nimica, se apucă el să gîndească, automatele de asemenea calibru trebuie că sînt echipate cu încălzitoare dermice și simulatori cardiaci.“ Totuși, niciodată un golem n-ar fi putut lua inițiativa unui apel de ajutor. Mașinile n-aveau suflet, nici sentimente, iar evetuala lor distrugere nu le emoționa în nici un caz.

Între timp cuptorul ajunsese să duduie ca o forjă, aprinzînd văpăi roșii în sală...

— Ajută-mă, repetă tînăra, repede ! O să fac tot ce vrei...

David rămase încremenit, incapabil de o reacție coerentă, copleșit de surpriză.

Fără să mai reflecteze indică poarta remizei unde Waldo își ascundea specimenele de contrabandă și aruncă o privire neliniștită în direcția milițienilor. Dar nimeni nu-i dădea atenție.

Cînd întoarse capul, fata dispăruse. Se scutură, făcu să culiseze capacul incineratorului strigînd : „Unu !“ Copoii tresăriră.

— Hei ! strigă cel ce părea să fie șeful, nu-ncepe fără noi !

Berea le împurpurase pometii.

— Scuzați, se rugă David, nu vroiam să vă deranjez ; e foarte important ?

Milițianul făcu un gest vag și strînse din fălci, furios că se lăsase prins în flagrant delict de neglijență.

— Haide ! Continuă !

— Dați-vă puțin înapoi, făcu tînărul fals amabil, mai sînt trîmbe de foc și n-aș vrea să vă stric frumoasele uniforme...

Luă de mînă primul android întrebîndu-se dacă rolul său de nătărău era convingător. Gărzile se supuseră, impresionate de gura roșie și sforăitoare a calcinatorului cu răsuflare arzătoare ce irita pielea.

— Doi ! urlă David pentru a domina trosniturile rugului. O jerbă de scîntei izbucni, tornadă pîlpîitoare.

— Bine bine, i-o reteză Waldo, știm și noi să numărăm !

David vîrî nasul în piept, afișînd un aer jignit, și luă mîna celui de-al doilea robot pentru a-l conduce pe marginea gropii. Dintr-un brînci în omoplați îl făcu să se răstoarne în pălălaie.

Deodată, un gînd îi țîșni în minte, străpungîndu-l ca un fulger înghețat : „Și dacă or fi cu toții OAMENI ?“ Înghiți dureros. Nebunie ! Era o nebunie ! Nu, un asemenea lucru era cu neputință, și totuși ! Ajungea un drog halucinogen, un hipnogen suficient de puternic pentru a anihila voința. Își dădu seama că tremură și trebui să facă un efort cumplit pentru a-și stăpîni degetele. O crimă ! Nu comitea în chiar acel moment o crimă înfiorătoare ? Se apucă să scruteze pielea victimelor, căutînd urme de sudoare. Dar transpirația nu constituia o probă satisfăcătoare,

simulacrele de înaltă perfecționare putînd fi capabile de asemenea „jocuri de scenă".

Cu mîinile și fața înroșite de suflul pîrjolitor al incineratorului, se forță să-și regăsească stăpînirea gesturilor. Cînd ultimul robot (?) sări în flăcări, văzu că avea sprîncenele și părul pîrlite.

— Miroși a pui fript ! rînji Waldo.

Iar polițiștii îi ținură isonul. Execuția nu durase mai mult de șase minute. Reînchizînd capacul protector, constată cu surprindere că nici un pic de miros de carne arsă nu se simțea în grotă. „Roboți !" gîndi el, cu ușurare. Imediat după aceea, îndoiala reveni : cuptorul dădea o asemenea căldură, iar obiectele dinăuntru se consumau atît de rapid, încît nu era timp să se perceapă nici cel mai vag miros. Strînse pumnii, gemu observînd că băsici pline de apă i se înălțau pe falange.

— Nu-i nimica, comentă Waldo, mergi și ia pomada.

— Bun, conchise copoiul, trebuie semnat procesul verbal, vă treceți numele și numerele matricole în caseta de jos.

Scoase din buzunar un carnet și notă. David riscă o privire prudentă în direcția remizei. Dumnezeule ! acuma ce va face cu fata ? În ce belea se băgase ? Semnă rapid formularul și deschise dulapul-farmacie. Tubul de balsam cicatrizant era pe trei sferturi gol. Renunță.

— Ei, salut !

Milițienii reintraseră în ascensor al cărui batant fîsîi închizîndu-se.

— Destul cu joaca, aruncă Waldo, la treabă acuma !

Rutina își reintra în drepturi. David se simți curios de liniștit. Totuși, o dată sau de două ori în cursul zilei, i se păru că simte apăsarea privirii coechipierului său în ceafă. Bănuia gunoierul ceva ? Trebuia s-o scoată pe necunoscută din remiză cît mai repede, s-o ascundă într-un colț obscur al sălii, în vreo gaură a mormanelor de fierărie. Da, dar pe urmă ?

Torturat de preocupare, comise mai multe greșeli de demontare și aproape își zdrobi degetul mare al mîinii drepte. O angoasă surdă se instala în el. În ce angrenaj mortal își vîrîse degetele ? „Un complot", spuseseră gărzile. Cuvîntul îl înspăimînta. De cînd fusese repartizat la brigada de curățenie, pierduse orice contact cu lumea de sus, universul său retractîndu-se progresiv pentru a se ajusta după proporțiile grotei. I se părea că noaptea nu mai vine și, cînd sirena își făcu auzit șuieratul eliberator, mai că nu scoase un strigăt de ușurare. Trebui însă să rabde totuși două ore în fața petei albastre a televizorului pînă ce Waldo catadicsi să se culce. Pînă la miezul nopții, David nu îndrăzni să se miște. Stînd în picioare pe întuneric, asculta zgomotul siflant emis de plămînii grăsanului, sforăiturile sporadice ale acestuia ce-l duceau cu gîndul la scîrțîiala unei balamale neunse și bruștele-i gesticulații nocturne.

Cînd fu absolut sigur de inconștiența gunoierului, ieși din

cabina de odihnă, cu o salopetă de pînză pe braț, și se apropie de remiză. Tînăra femeie se chircise, cu brațele încrucișate pe piept și umerii prinși în mîini.

— Mi-e frig, clănțăni ea din dinți, Doamne ce frig mi-e...

— E reacția, murmură el, reversul fricii.

Îi întinse salopeta. Fata o îmbrăcă neîndemînatică, în mod vădit prea puțin obișnuită cu acest gen de veșminte. Trebui s-o ajute la potrivitul lungimii bretelelor.

— Ceilalți, șopti el după o clipă, erau... roboți ?

Femeia își mușcă buzele.

— Nu... Bărbați, femei. Partizani. Fuseseră drogați. Nu-i pentru prima oară că folosesc tehnica asta. Au mai făcut-o deja de două ori în alte săli de curățătorie. E atît de ușor... Cine să verifice ?

— Dar dumneata, de ce...

Se așeză, răsucindu-și între degete șuvițele întunecate.

— De ce nu eram sub influența hipnoticelor ? Am fost supusă unui tratament de adaptare progresivă. Sînt... Cum să spun ? Un agent de „înalt nivel".

Își fricționă brațele cu vigoare.

— Dumnezeul meu, gemu, întotdeauna-i așa de frig ?

David nu răspunse, năucit de revelație. Așadar, împinsese ființe omenești în flăcări. Ființe vii. Făpturi de carne și sînge... Doamne ! Se lăsă să cadă pe sol.

— Nu puteam scăpa, explică necunoscuta, erau înarmați, m-ar fi doborît fără să ezite. Le-ai văzut explozoarele ?

— Știau... că... ?

— Nu, dar li se băgase în cap că sîntem androizi programați să distrugem orașul. Am jucat rolul pînă la capăt, sperînd într-o minune...

Rămaseră un minut îndelungat fără să vorbească.

— Mă numesc Sirce, spuse în sfîrșit tînăra pentru a sparge tăcerea care devenea apăsătoare, și dumneata ?

— David.

— Mulțumesc, David. Nu vreau să fiu crudă, ar fi o prostie să-ți mulțumesc, dar te-ai băgat într-o mare dandana. Dacă descopere vreodată că m-ai ajutat, au să te distrugă ca pe ceilalți.

— Știu, dar la ce bun să mai lungim vorba ? În orice caz, dac-aș fi știut că am într-adevăr de-a face cu ființe omenești, n-aș fi putut s-ascult...

Ușa se deschise brusc cu violență, izbind peretele remizei. Sirce se ridică, încremenită de surpriză. Waldo răsuci comutatorul, inundînd debaraua într-o lumină albă care rănea ochiul.

— Stîrpitură mică ! răcni el în gura mare. Eram sigur ! Ai șterpelit una ! Crezi că nu-ți observasem manevra ? Un robot-asasin ! Da' vrei să ne facă de petrecanie, sau ce ?

David încercă să-i taie calea, dar pumnul gunoierului îl lovi în plin piept, dezechilibrîndu-l.

— Ai s-o azvîrli în foc, auzi ? urlă grasul în culmea mîniei. Imediat ! Du-te de-aprinde cuptorul, n-am chef de belele cu poliția ! Recuperare, de-acord dacă-i corect să-ți faci un bănuț, da'

să pui deoparte roboți-teroriști, asta niciodată !

— Ascultă...

— Gura ! Și mișcă !

Tînăra se fixase în poziție de apărare, neștiind ce să facă. Waldo se apropie s-o privească sub nas.

— De acord, e superbă, observă el puțin mai îmblînzit, o treabă ca asta n-ai să mai vezi prea curînd. Înțeleg că te-ai lăsat ispitit, dar acum s-a terminat. Branșează incineratorul...

— Pentru Dumnezeu, ascultă-mă ! gîfîi David. Nu-i o androidă, e o femeie. O femeie ADEVĂRATĂ !

Waldo ridică din umeri.

— Bineînțeles, sărman idiot ! Asta ți-a povestit ca să se servească de tine ! Modelele de clasa asta dispun de-o-ntreagă gamă de programe strategice... Și dacă are o misiune de îndeplinit...

— Îi putem cere o dovadă, insistă tînărul, eu unul nu știu ! Ciupește-i brațul, dacă e umană va sîngera !

— Și cine-o să-mi dovedească că-i sînge ADEVĂRAT ? rînji Waldo cu toți dinții.

Se răsuci brusc pe călcîie și ieși din baracă bodogănind.

— O să se-aranjeze, se bîlbîi David la adresa Sircei, las-pe mine.

Se repezi pe urmele gunoierului, cu fruntea asudată. Totuși, în adîncul lui, era silit să admită bunul simț al obiecțiilor tovarășului său : era imposibil să te asiguri de natura umană a tinerei femei altfel decît printr-o autopsie !

— O să-ți arăt, eu, ce-are-n burtă, femeia ta „ADEVĂRATĂ“ ! vorbi din gît Waldo ivindu-se din cușca vitrată cu bilele de pétanque în mînă.

— Nu ! urlă David pierzîndu-și sîngele rece. Nu fă asta ! Stai !

Se repezi la bărbatul cel gras, apucîndu-l de guler, dar mîna dreaptă a acestuia din urmă îl lovi în tîmplă, băiatul se răsturnă pe spate, cu ochii deodată umpluți de steluțe roșii. Printr-o ceață somnolentă îl văzu pe Waldo apropiindu-se de Sirce, amenințător.

— Ia fă-te-ncoa un pic, căprioara mea ! gîjîi vocea șefului. O să-ți scot tranzistorii la aer !

Sirce urlă de durere și David înțelese că un proiectil o atinsese cu toată forța. Adunîndu-și forțele, reuși să se salte în genunchi.

— Fără maimuțăreli cu mine ! mîrîi Waldo. N-o să mă duci jucînd comedia femeii rănite. Mai bine na asta.

David se aruncă înainte, izbind gambele grăsanului care-și pierdu echilibrul și căzu înjurînd.

— Javră mică !

Nu peste mult îl strivea pe băiat cu toată greutatea, orbit de furie și alcool. Total paralizat, David văzu un pumn ridicîndu-i-se deasupra feței, un pumn enorm încleștat pe o bilă de fontă. În momentul cînd greutatea era pe punctul să se prăvale, trăsăturile grasului căpătară o ciudată expresie mirată, apoi din nări îi țîșni sînge. Se rostogoli pe spate cu un suspin epuizat, eliberîndu-l pe David din menghina coapselor.

— Ți-e bine ?

Sirce îngenunchease, un metru mai în spate, cu mîna apăsată pe umăr, acolo unde o nimerise prima aruncare a gunoierului. David scoase un sforăit.

— Merge. Dumneata ?

— A dat în mine cu-o bilă, nimic grav. O frumoasă echimoză în perspectivă. El, însă...

— El ?

Tînărul tresări, devenind brusc conștient de nemișcarea partenerului său. Waldo se prăbușise de-a curmezișul, într-o curioasă postură șuie. O baltă roșie i se lățea sub ceafă.

— Voia să te omoare ! spuse stăruitor Sirce. L-am lovit cu asta... Prea tare, cred.

Indică dintr-un gest al bărbiei o cheie franceză mare a cărei greutate trebuie că se apropia de cinci kilograme.

Din nou David se simți asaltat de îndoială. Nu era un pic cam prea grea pentru o simplă femeie ? Imediat după aceea realiză faptul că Waldo era mort și o greață insuportabilă îi strînse stomacul. În douănsprezece ore reușise să devină complicele a două crime pasibile de pedeapsa capitală. „Punct fără întoarcere“ — expresia îi dansa în cap.

Se trase la distanță, ferindu-se de băltoaca de vomă. O oboseală intensă îi plumbuia mușchii.

— Trebuie să plecăm, murmură tînăra ; acum ești cu-adevărat în pericol.

— Am să spun că a căzut, șopti David, e posibil un accident.

— Nu după execuția camuflată de azi dimineață ! observă Sirce. Or să intre la bănuieli. Coincidența ar fi prea enormă. Nu le place să-și asume riscuri, înțelegi ? Un suspect e întotdeauna mai puțin periculos mort, și-apoi cuptorul dumitale-i atît de practic ! Ai putea fi și dumneata victima unui „accident de muncă“, nu ?

David își mușcă buzele. Încerca să-i forțeze mîna ?

— Eu n-am implant, plusă ea ; aparțin castei liber-călătoarelor, dar nu mi-ar fi deloc imposibil să găsesc un etaj sigur și...

— Nu pot urca în lift, o întrerupse băiatul, eu am implant inhibitor ! Aș fi imediat paralizat. Un fel de tetanos artificial, dacă înțelegi analogia. Electronica mă condamnă să trăiesc la același nivel fără a coborî sau urca niciodată mai sus de palierul ăsta.

— În orice caz, și eu aș fi foarte repede reperată, observă tînăra. Și atunci ?

— Trebuie să ne grăbim. Mîine Directoratul se va neliniști de-a nu fi primit raportul codificat pe care Waldo îl expedia în fiecare seară. Contabilitatea lui, într-un fel. Eu nu știu cheia, nici o speranță să mă substitui lui, deci. Vor trimite o patrulă, și-atunci...

Tăcu, reflectînd cu toată viteza. După un minut fața i se lumină.

— Există poate o cale ! strigă el lovind cu pumnul în pămînt. Un mijloc periculos dar care-o să le taie orice poftă de-a o lua după noi.

— Așa ceva mi-ar părea puțin nesperat...

— Nu tocmai ! O să-ți explic, dar cînd voi termina ai să regreți, poate, că n-ai sărit în cuptor !

Capitolul IV

— Iată !

David înălță un felinar-de-vînt, proiecîtnd haloul luminii galbene pe intrarea în tunel. Sirce strîmbă din nas, adulmecînd duhorile acide ce urcau din galerie.

— Ce-i asta ?

— Una din miile de căi de acces ale mușuroiului ! Nu știi că fundațiile orașului sînt tot atît de găurite ca un burete ? Singurul pericol de care riscăm să ne izbim constă în două tipuri de dușmani : hoții de fier și insectele. Pe de altă parte, nimeni nu va îndrăzni să ne urmeze în acest *no man's land*.

Tînăra înclină din cap.

— O.K., murmură ea, în orice caz asta ne lasă mai multe șanse decît cuptorul.

Ora următoare o petrecură adunîndu-și bagajele. David ar fi vrut să ia cu el pușca lui Waldo, dar arma se găsea încuiată în seiful anti-furt cu pereți blindați, iar încuietoarea electronică nu se deschidea decît cu ajutorul unui cifru secret de care avusese cunoștință doar gunoierul-șef. Scoaseră din distribuitorul alimentar un anumit număr de sticle de sifon care se îndesară într-o boccea grea și incomodă. Hrana ridică și mai multe dificultăți ; neputînd stoca provizii perisabile, se opriră la o cantitate impresionantă de tablete de ciocolată, biscuiți uscați și lapte în tub. Pentru a sfîrși, David jefui tot materialul de iluminat pe care-l putu găsi. Temîndu-se ca funinginea ce tapisa pereții tunelului nu fie corozivă, tînărul insistă ca Sirce să-și tragă mănușile de piele ale lui Waldo și să-și protejeze genunchii cu cîrpe. Făcu și el la fel.

Odată luate aceste precauții, se strecurară în galerie. Tunelul nu era atît de larg încît să le permită mersul în picioare și trebuiră să se resemneze la a înainta în patru labe. Era chinuitor și angoasant căci, în caz de pericol, știau că nu vor putea alerga și că insecta s-ar deplasa mai repede decît ei pe tripla sa pereche de labe.

— Se pare că termitele au scobit într-atît planșeul anumitor săli, încît acesta a cedat, explică David, locuitorii lor zdrobindu-se la etajul de dedesubt care, el însuși mîncat, a cedat la rîndul său. Și tot așa la rînd, patru sau cinci nivele ! Surpările astea au format adevărate hăuri de netrecut. Dacă tunelul nostru se deschide într-unul din ele, nu ne va rămîne decît să facem cale-ntoarsă... Sau să sărim.

— Cît de încurajator ! rîse strîmb Sirce în spatele lui. Știi multe povești de-astea ?

Se tîrîră timp de două ore după care își îngăduiră o pauză. Se strînseră unul într-altul iar David stinse lampa pentru a economisi bateriile. Funinginea — într-adevăr corozivă — făcea să-i alerge furnicături neplăcute pe pielea feței, iar buzele i se umflaseră ca într-un acces de febră. Ardea să ceară explicații în privința complotului, dar cum tînăra femeie nu făcuse nici o singură dată alu-

zie la evenimentele ce-o conduseseră pînă pe marginea incineratorului, preferă să tacă. Poate îi era încă teamă de el ?

Înjură. Îl dureau brațele și șalele. Cu tot bandajul de cîrpe, genunchii îi deveniseră extrem de sensibili.

— Sălile orașului sînt într-adevăr gigantice, observă deodată însoțitoarea sa pe un ton îngîndurat.

— Exact. E ca o îngrămădire de sertare ce nu comunică între ele decît prin intermediul ascensorului. Dar aceste călătorii sînt strîns reglementate, implanturile interzicîndu-le multor oameni folosirea cabinelor elevatoare, constrîngîndu-i la un fel de exil subteran. Această absență a mobilității asigură o etanșeitate perfectă între diferitelee nivele. Doar cîțiva privilegiați pot uza și abuza de lifturi în ambele sensuri, majoritatea trebuie să rămînă consemnați la etajul lor, sub amenințarea morții. Termitele însă sînt pe cale să pună capăt acestei izolări, străpungînd zidurile. Lucru pe care nimeni înaintea lor n-a reușit să-l facă. Celulele încep să comunice între ele. Cuatît mai bine — sau mai rău.

— Cînd nu se prăbușesc !

David tăcu. Poate că n-ar fi trebuit să vorbească atît ? Nu știa nimic de camarada sa și la urma urmei, teoria îngrădirii își avea apărătorii ei fervenți. „Fiecare celulă e o țărișoară", spuneau manualele de instruire civică, „dar cum locuitorii nu cunosc ca orizont decît cei patru pereți ai ei, nu poate fi vorba ca ei să poarte război cu vecinii, sau să rîvnească teritoriul unui alt clan. Etanșeitatea e însăși condiția păcii, iar non-circulația suprema ei garanție."

Și era adevărat. Însăși noțiunea de „geografie" încetase să mai existe. Nimeni n-ar fi putut trasa o hartă a subsolurilor, se ignora complet cine trăia, muncea, de cealaltă parte a zidurilor mărginind propria sală. Lumea nu mai era decît o pată albă, o planisferă presărată cu semne de întrebare. Trăncănelile, poveștile și legendele nu se propagau decît prin gura „Nomazilor", acei rari marginali care bîntuiau tunelurile sfidînd primejdia.

Își reluară anevoioasa înaintare. Tunelul era de-o asemenea uniformitate încît nici măcar nu aveau senzația că avansează. Nici un accident de teren, nici un detaliu nou nu le permitea să-și măsoare spațiul parcurs. Era ca și cum ar fi mers în loc pe un covor rulant defilînd în sens invers. Într-un rînd sau două încremeniră, scăldați într-o sudoare înghețată, ascultînd deplasarea îndepărtată a lentei rontăieli a insectelor. Apoi reîncepeau să se tîrască în aura dansantă a lanternei pe care David și-o fixase pe piept. Nu îndrăznea să se gîndească ce s-ar întîmpla dacă ar ajunge deodată să se trezească nas în nas cu furcile cornoase ale unei „termite", cleștii aceia redutabili apți să foreze cimentul cel mai dur.

Pierduseră noțiunea timpului. Făcură o nouă pauză.

— Și dacă sfîrșim prin a ieși

într-o altă unitate de locuit ? întrebă tînăra.

David ridică din umeri.

— Greu să trecem neobservați. Toți locuitorii unei celule se cunosc, o „grotă“ nu e la urma urmei decît un sătuc. Ni s-ar putea acorda azil, dar mă îndoiesc. Cel mai probabil e să fim linșați pe loc, sub convingerea că sîntem hoți de fier !

— Încîntător !

— Sistemul de îngrădire a dezvoltat fobia incursiunii străine. Bătrînii povestesc că celulele etanșe au fost concepute cu ocazia unei gigantice epidemii. Deplasările de la o unitate la alta erau strict prohibite pentru a împiedica orice propagare a virusului mortal. Singuri medicii aveau dreptul să recurgă la ascensoare. Epidemia a durat ani de zile. Anumite celule au fost atinse, altele nu. Pentru a înfrîna panica și fuga populației, s-a inventat implantul inhibitor. Astfel bolnavii rămîneau la ei și nu contribuiau la propagarea bolii în unitățile rămase sănătoase. Dar toate acestea poate că nu sînt decît legendă...

— Poate...

— Oricum ar fi, sosirea unui străin a rămas din acele zile sinonimă a nenorocirii și-a morții. N-o să facem excepție de la regulă.

Tăcu, tetanizat de apropierea amenințătoare a unui scrîșnet ușor de identificat.

— Vine pe-aici !

— Nu, observă femeia, e de asupra noastră. Foarte aproape dar deasupra.

— Ai ureche bună !

În sinea sa însă gîndi : „Ureche bună sau detector fonic ?“ Împotriva propriei voințe, otrava instilată de Waldo continua să-i facă ravagii prin suflet. Era Sirce umană ? Se servea de el, sau... ? Își înăbuși o înjurătură.

Mai avansară o oră, două, apoi se prăvăliră pe burtă, cu brațele retezate.

David se ghemui, încercînd să găsească o poziție confortabilă pentru noapte. Era prea obosit ca să mai mănînce.

— Dacă tunelul s-ar înălța, observă brusc Sirce, i-ai putea urma înclinarea, sau implanturile or să-și facă treaba, împiedicîndu-te să se ridice deasupra nivelului la care ne deplasăm în prezent ?

— N-am idee ! E posibil ca inhibitorii să nu funcționeze decît în interiorul cabinelor de ascensor în legătură cu un emițător încorporat cabinei. Se poate și ca un reglaj intern să joace rolul de altimetru și să declanșeze represaliile de-ndată ce depășim o anumită cotă. Hoții de fier trebuie că posedă mai multe date decît mine asupra problemei ! Vom avea poate prilejul să ne întreținem cu ei pe acest subeict, deși prefer să le evit tovărășia !

Adormiră, cu mîna pe lampă, gata să apese întrerupătorul la cel mai mic zgomot suspect.

A doua zi nu se deosebi cîtuși de puțin de cea trecută. Orbecăiră prin funingine un timp incalculabil, întrerupîndu-se cînd și cînd pentru a asculta deplasarea insectelor sub pîntece sau deasu-

pra capetelor. Genunchii lui David deveniseră într-atît de dureroși încît se temea de o dublă revărsare de sinovie. Sirce, în ce-o privea, nu manifesta nici un simptom de epuizare sau de degradare fizică. Dar poate că era antrenată pentru situațiile de acest gen ; nu se auto-definise oare ca „agent de înalt nivel“ ?

Brusc, în timp ce solul amorsa o pantă foarte accentuată, galeria deveni mai puțin întunecoasă. Stingîndu-și lampa, David observă că o lucire albastră aureola pereții...

— Cred că ne apropiem de ieșire, șușoti el, e momentul să mizăm pe șansă...

Lumina avea ceva ireal, era ca și cum un reflector colorat i-ar fi inundat cu fasciculul său.

Cîteva minute mai tîrziu, își dădură seama că mureau de frig. David era străbătut de frisoane și clănțănea din dinți ; aruncînd o privire peste umăr, văzu că însoțitoarea sa făcea la fel. Preț de-o secundă se simți asigurat, dar imediat îndoiala reveni, cu îndărătnicie : nu cumva se mulțumea să-i IMITE atitudinea ?

N-avea cîtuși de puțin plăcerea s-o mai lungească, temperatura înregistrînd o nouă cădere vertiginoasă. Cîte grade erau ? Minus zece, minus cincisprezece ? Fiecare pas spre ieșire părea să-i apropie de un infern de gheață. Se opri, cu plămînii arși de aerul rece. Un nor de vapori îi scăpă pe gură. Încercă să-și încălzească mîinile îndesîndu-și-le la subsuori, dar cămașa de zale, care dădea impresia de-a fi fost tăiată într-un iceberg, îl învăluia într-un cocon de zăpadă amorțindu-i carnea.

— Trebuie să ne mișcăm ! gemu tînăra în spatele lui.

Promoroaca se acumula pe pereții galeriei, acoperind funinginea cu o peliculă groasă și albă. David alunecă, luînd-o în josul pantei ca pe un tobogan. Sirce nu întîrzie să urmeze același drum. Înclinația și poleiul nu le mai permiteau să-și păstreze echilibrul. Țîșniră din tunel ca obuzele dintr-un tun și se rostogoliră de-a valma pe un strat gros de brumă trosnitoare. Lumina albastră umplea sala de o strălucire fantomatică.

— Doamne Sfinte ! icni David, ce-i asta ?

Era un antrepozit gigantic și înzăpezit, o grotă metalică asemănătoare cu compartimentul unui frigider colosal. Cuburi translucide umplute de o gelatină albăstrie se îngrămădeau pînă-n tavan, formînd stive perfecte despărțite de alei înghețate amintind de solul unui patinoar.

Apropiindu-se și mai mult, tînărul distinse în centrul fiecărui cub umbra unei siluete culcate. Toate containerele fiind etichetate, apucă una dintre fișe, o frecă de cot pentru a o debarasa de stratul de cristale și descifră inscripția : „Proboscidieni. Elefantus. Mascul.“

Îi aruncă o privire întrebătoare prietenei sale și se aplecă spre cub. Înăuntru stătea lungită o siluetă enormă, dar lichidul opalescent ce-o învăluia împiedica să i se deslușească trăsăturile.

— Un elefant, explică Sirce, e un animal. Sîntem într-o grădină zoologică. Un zoo criogenizat.

— Crio... ce ?

— Conservarea prin frig. Au fost cufundate într-un conservant, un derivat oarecare al azotului lichid. Înainte ca poluarea să distrugă total exteriorul, s-au prelevat diferite eșantioane ale regnului animal pentru a le arhiva. Cum nu-și puteau permite lăsarea lor în libertate în subsolurile orașului, le-au congelat. Privește data, se află aici de peste două sute de ani ! În viață suspendată. Adormite.

David făcu cîțiva pași, privind alte cartonașe. Cuvinte fără sens îi defilară pe dinaintea ochilor : „Orangutan", „Octopus vulgaris"... Majoritatea nu-i aminteau nimic, altele îi trezeau amintiri din lectură.

— Credeam că e vorba de legende, făcu el puțin perplex, spui că sînt vii ?

— Probabil. Sînt niște arhive, dar arhive în stare bună. Poate că într-o zi vor fi scoase din inconștiență. Cel puțin dacă n-au fost deja uitate cu totul. Vino, trebuie să ne mișcăm, altfel ne transformăm în statui.

David se scutură. La o sută de metri, lipită de perete, reperă un soi de cazemată cu alură de blockhaus. Apucînd-o pe fată de mînă, o trase spre adăpost. Observă că fața îi era cianozată și buzele vinete. Clădirea se vădi un igloo din beton destinat în mod vizibil personalului de întreținere. Un strat gros de praf acoperea totul înăuntru, însă temperatura care domnea era acceptabilă. Într-un dulap descoperiră trei combinezoane de nylon matlasat, precum și cagule de lînă.

— Privește ! exclamă Sirce aplecîndu-se peste un registru cu aspect administrativ. Ultima inspecție a avut loc acum o sută cincizeci de ani. Nimeni n-a mai venit de-atunci...

Se îmbrăcară și-și puseră glugile pe cap. Deschizînd un dulap, David puse mîna pe un fierbător și o cutie de cafea solubilă. Fură însă nevoiți să se resemneze, căci robinetul pentru apă refuza să se învîrtească. Sircei îi veni atunci ideea să adune zăpadă pentru a o topi, dar abia branșară fierbătorul că rezistența sări. Tot materialul era vechi. David se lăsă să cadă pe un scaun, descurajat.

Femeia rămînea calmă. Se instală lîngă fereastră, frunzărind borderourile de control de parcă ar fi fost un album cu ilustrații. După un moment, închise dosarul și-și îndreptă privirea spre exterior.

— O-ntreagă junglă, murmură ; au înghesuit aici fauna unei jungle întregi. Trei mii de animale, îți dai seama ?

David făcu o mutră. Cu tot combinezonul, îi era frig.

Mîncară în tăcere biscuiți și ciocolată, băură sifon înghețat și se prăvăliră fiecare în cîte-un colț. Lumina albastră pătrundea prin fantele ambrazurilor, inundînd adăpostul într-o lucire electrică dureroasă pentru ochi. În clipa cînd ațipea, amorțit, vocea Sircei veni să-i cînte la urechi :

— Acum ce-o să facem ?

Tînărul își înăbuși un căscat.

— Traversăm sala. Localizăm punctul prin care a ieșit insecta și reîncepem să ne tîrîm. Moartea lui Waldo e de-acum cunoscută, trebuie să ne îndepărtăm cît mai mult posibil...

Adormi înainte să fi putut spune mai mult.

Cînd se trezi, Sirce era deja în picioare. Categoric, această fată (?) rezista oricăror încercări ! Constatarea îl posomorî. Părăsiră adăpostul fără să schimbe o vorbă și se afundară între două ziduri de containere.

— De ce pe-aici ? întrebă tînăra printr-un nor de aburi.

— Pentru că termitele urmează trasee rectilinii. Poți paria că odată ajunsă în aer liber a continuat drept. Dacă n-ar fi toată zăpada asta i-am găsi urmele...

— Și dacă a murit, ucisă de frig înainte de-a fi putut traversa sala ?

— În acest caz o să ne-mpiedecăm de cadavrul ei, și-o să fim într-un bucluc de toată frumusețea pentru că nu mai dispunem de nici o altă poartă de ieșire... Înafara ascensorului !

Înaintau cu greutate pe solul alunecos. În mai multe rînduri fură gata să-și piardă echilibrul întinzîndu-se cît erau de lungi. Pereții de gheață degajau un frig intens, greu de suportat. Fără combinezoane, ar fi murit înghețați în nici o oră. David era neliniștit, Sirce ridicase o problemă serioasă. Dacă insecta sucombase, nu le mai rămînea altă soluție decît să se-ntoarcă-napoi. Și asta era de neconceput.

Un strigăt al tinerei îi smulse o tresărire. Se răsuci pe călcîie încercînd să nu alunece. Sirce îngenunchease în zăpadă și examina suprafața containerelor așezate pe sol.

— Urmele-astea ! făcu ea în timp ce se apropia. Cei cu ele ?

David aplecă ochii. Crăpături striau plexiglasul cuburilor, crevase carbonizate dispuse în linii paralele, care atacaseră plasticul pe mai mulți centimetri... Avu o revelație.

— Acidul ! șopti el. Acidul secretat de labele termitelor. Parcurgînd aleea, a stropit simultan ambele laturi...

Sirce devenise palidă.

— Învelișul e mîncat aproape în toată profunzimea, gîfîi ea, ajunge un nimic pentru ca aceste cuburi să explodeze ca niște acvarii cu geamurile crăpate ! O vibrație, o scuturătură... Zgomotul pașilor noștri ! Dacă se-ntîmplă asta, azotul lichid ne va potopi. O să fim înghețați înainte de-a fi putut scoate un strigăt.

— Dar animalele-astea...

— Au fost congelate progresiv după ce le-au supus unei îndelungate pregătiri fiziologice : seruri, injecții, etc. Cîtă vreme noi...

Se priviră, nemaiîndrăznind să schimbe o vorbă.

— Trebuie să fugim, repetă femeia. De fiecare dată cînd punem piciorul jos, crăpăturile se măresc.

Se ridicară cu infinită precauție și se îndepărtară cu pași înceți. În ciuda frigului, David simțea sudoarea îmbibîndu-i combinezonul. „Dacă aluneci," își spuse el deodată, „dacă ai să cazi, șo-

cul...“ Alungă din minte acest gînd și se concentră asupra terenului, evitînd plăcile de gheață primejdios de netede. Puțin cîte puțin, înălțimea pereților scădea, sarcofagele albăstrii nemaifiind dispuse în stive ci unul lîngă altul, ca mormintele într-un cimitir ; totuși, pericolul rămînea același.

David avea impresia că merge de o săptămînă cînd zări în fine zidul betonat al sălii la o sută de metri în fața lui. O gaură rotundă îl străpungea la nivelul solului. Animalul ieșise într-adevăr. În clipa cînd dădea să se întoarcă spre prietena sa, talpa i se agăță de ceva. Un ciob de plexiglas acoperit cu cristale de promoroacă. O bucată dintr-un container ! Înlemni, cu un nod în gît. Sirce veni lîngă el, i se sprijini de umăr. Un cub explodase, probabil minat de crăpăturile datorate secrețiilor naturale ale insectei, și odihnea pe sol ca un acvariu cu pereți extraordinar de groși și totuși făcuți țăndări.

— Iată ce ni s-ar fi putut întîmpla, șopti tînăra strîngîndu-i brațul.

— Dar animalul ? Cubul e gol !

Sirce își țuguie buzele.

— Evident, nemaifiind cufundat în azot, a ieșit din amorțire.

— Ce era ?

Fata se aplecă, privind după etichetă. Cînd o găsi, gura i se crispă într-un rictus de spaimă.

— Un tigru, murmură ea ; un tigru din Siberia. Felină deosebit de primejdioasă și adaptată perfect la temperaturile scăzute. Sper că accidentul a avut loc demult și că a murit de foame. Hai, să nu pierdem vremea !

Trebuiră să se stăpînească pentru a nu parcurge ultimii metri fugind. De cum ajunseră în interiorul tunelului sloboziră un oftat de ușurare. Foarte curînd li se făcu prea cald și trebuiră să-și dezbrace combinezoanele protectoare.

De astă dată galeria se ramifica. O altă insectă o traversase în unghi drept și cele două traiectorii dăduseră naștere unei intersecții ce părea trasată cu sfoara. Ezitară la despărțirea celor trei drumuri.

— Care ? întrebă Sirce înălțînd din sprîncene.

— Tot înainte, slabe șanse ca perforatoarea noastră de ziduri să revină pe propriile-i urme.

Pe cînd depășeau răspîntia tînăra încremeni, cu chipul întors spre una din galeriile laterale.

— Uite ! icni ea, cu degetul întins.

David se apropie. O cască de lemn zăcea pe jos. O cască de hoț de metal înzestrată cu un lămpaș aprins încă. Trupul zăcea puțin mai departe, zdrobit, sfîșiat de gheare puternice. Semnele mușcăturilor îi marcau toracele și membrele, dezgolind oasele.

— A fost pe jumătate devorat, observă tînărul ; asta nu-i opera unei insecte. Nu se hrănesc cu carne. Și-apoi, ar fi fost ars de acizi... Nu înțeleg.

Unghiile Sircei i se înfipseră în carnea brațului.

— Tigrul, bîigui ea ; tigrul. E viu.

Capitolul V

În noaptea următoare nu îndrăzniră să doarmă. David stinsese lumina, sperînd totodată să se facă nevăzut, dar Sirce susținea că acel soi de animal vedea pe întuneric și că nicăieri nu vor fi la adăpost atîta timp cît se deplasau pe teritoriul lui.

— Probabil bîntuie galeriile, remarcă ea, hoții de fier sînt o pradă mult-visată pentru o fiară de soiul ăsta.

Își reluară drumul foarte repede, mereu în linie dreaptă. Tunelul prezenta numeroase ramificații, acolo unde insectele se încrucișaseră într-un du-te-vino obstinat.

— Peretele e complet poros, observă David ; o adevărată porție de burete. Fundațiile sînt din ce în ce mai bolnave, într-o bună zi toate etajele vor sfîrși prin a se surpa unele peste altele ca tranșele unui prisnel !

Pentru a-și mai uita teama, își întrebă prietena dacă știa ceva legende privind originea orașului. Sirce reflectă o secundă, apoi șopti :

— Mi s-a povestit că la zece ani înainte de război guvernele diferitelor națiuni au avut ideea să construiască mai multe orașe-arcă, total etanșe și capabile să reziste celor mai grave cataclisme. Asta a dat naștere cuburilor monstruoase și total oarbe, concepute pentru a subzista în totală autarhie. După ostilități, anumite asemenea orașe-cutie s-au trezit îngropate, altele acoperite de lava vulcanilor, altele încă, înghițite în fundul oceanelor. Unii pretind chiar că Pămîntul a explodat și că ne învîrtim de secole întregi în vidul cosmic. Dar cîțiva subversivi declară că de fapt nu s-a-ntîmplat nimic și că oarșelecub n-au fost decît o stratagemă pentru a se debarasa de surplusul demografic. Pe cine să crezi ?

Pronunțase ultimele cuvinte pe un ton ușor ironic iar David înțelese că știa mult mai mult decît vroia să spună. Din partea lui, avusese mult de furcă să-și imagineze ce ar putea exista ceva dincolo de grote. Noțiunile de „lume", de „pămînt", „exterior", îi dădeau amețeli și nu se putea gîndi măcar fără să se simtă imediat asaltat de o vagă greață. Dacă era adevărat, cum putuseră trăi oamenii în mijlocul plecărilor și sosirilor perpetue, al călătoriilor colportoare de epidemii de toate felurile ? Din copilărie fusese învățat că faptul de-a se deplasa pe distanțe lungi avea în el ceva obscen și periculos. „Sistemul de îngrădire a garantat inviolabilitatea celulelor, non-penetrarea elementelor străine, ..." Ei, poftim ! Iată că începea să vorbească precum un manual de instruire civică !

— Se mai vorbește mult și de războiul bacteriologic, reluă fata. În acest caz orașul ar fi fost inițial o celulă igienică de supraviețuire, cu cordon sanitar la fiecare etaj, ceea ce ar corespunde teoriilor tale. N-ai remarcat niciodată cum put a dezinfectant ascensoarele ? Ne-am găsi deci în

centrul unui sistem de stăvilare, izolînd bolnavii de oamenii sănătoși. Cam ca într-un submarin unde, cînd coca e găurită, o înșiruire de uși etanșe împiedică apa să inunde întreaga navă.

David se strîmbă.

— Te-ai gîndit că mergînd astfel riscăm să nimerim într-un compartiment infestat de bolnavi ? O celulă contaminată ?

Sirce ridică din umeri.

— Asta sau cuptorul !... În orice caz, termitele sînt pe cale să restabilească libera circulație a microbilor.

David fu brusc traversat de o revelație.

— Containerele vătămate ! exclamă el. Într-o zi sau alta se vor sparge ! Stivele se vor dărîma trăgîndu-le unele peste altele. Toate cuburile de criogenizare or să se sfărîme, eliberîndu-i conținutul. Îți imaginezi ce se va întîmpla atunci ? Animalele trezite au să fugă de frig, și pentru asta se vor înfunda în galeriile scobite de termite ! Jungla ta înghețată va emigra prin tot orașul ! Or să fie gorile în lifturi, lei în grosimea pereților !

Sirce pufni nervoasă. Era gata să răspundă, cînd un răget răgușit și îndepărtat îi făcu să se lipească de perete. Cu urechea ciulită, încercară să localizeze poziția felinei, dar tăcerea îi înconjură din nou, grea de amenințări. David își strînse cîrligul de gunoier, fără a nutri multe iluzii privindu-i eficacitatea.

— Cel puțin dac-am putea face focul, gemu tînăra. Dacă se apropie de noi, nici măcar n-o să-l auzim sosind !

David înjură și-și reluă înaintarea. Sudoarea acumulată în sprîncene îi înțepa ochii. În plus, transpirația părea că trezească proprietățile corozive ale funinginii, și împunsături fulgerătoare îi devorau pomeții obrajilor.

— Lumină ! șopti el după cîteva minute. Sîntem aproape de-o ieșire !

Nici un ger înghețat nu-i întîmpină de-astă-dată. Galeria răspundea la nivelul unei peluze sintetice. O vilă mare și albă în stil colonial se înălța la cincizeci de metri de zid, barîndu-le orizontul.

— O unitate de locuit, șușoti tînărul, va trebui să jucăm strîns.

Ajutîndu-se cu coatele, înaintă pe gazon — dar nici un dispozitiv de securitate nu părea să apere împrejurimile casei. Un pîlc de palmieri plastifiați se balansau moale în stînga. Undeva cînta o pasăre. Ajungînd în plină lumină, constatară în ce hal erau acoperiți de funingine din creștet pînă-n stălpi, oferind privirii un aspect prea puțin încurajator.

— Dacă e un comitet de primire, întîlnirea o să fie reușită ! observă Sirce încercînd să-și scuture hainele. Avem aerul unor cadavre carbonizate ambulante !

— Acum se joacă totul, constată David cu gîtul uscat ; fie ne primesc cu brațele deschise, fie ne dau pe mîna miliției de la cordonul sanitar al etajului...

— Și în cazul ăsta ?

— Ne putem aștepta la ce-i mai rău. Pot hotărî să ne treacă

prin aruncătorul de flăcări ca măsură de profilaxie sau să ne înece într-o baie de dezinfectant. La alegere...

— Toate celulele au fobia asta a contagiunii ?

— Nu, nu toate, dar multe oricum, din ce se zice.

Se ridicară. Sub picioarele lor, gazonul avea o consistență cauciucată cel puțin dezagreabilă.

— O să povestim că unitatea noastră a fost invadată de termite, începu David, și că am fugit la voia întîmplării. E o poveste plauzibilă, și tuturor le e teamă de termite. Cu puțin noroc, o să le trezim mila.

— Dar dacă am rămîne ascunși ?

— Așteptînd ce ? Să murim de foame ? Proviziile practic ni s-au epuizat. Iar dacă o patrulă ne descopere pe cînd încercăm să ne ascundem, o să ne ia drept hoți de fier !

— O.K. ! Cu Dumnezeu înainte !

Traversaseră jumătate din peluză cînd un mîrîit aspru le îngheță sîngele în vine. Tigrul era acolo, cu capul ieșind din tunelul pe care tocmai îl părăsiseră. Blana sa galbenă pătată de funingine dădea impresia de-a fi ieșit dintr-un horn. Botul i se încreți într-un răget, dezvăluind colții umezi de salivă. Mușchii i se rostogoleau sub piele ca niște corzi de oțel. Se ghemui, apoi țîșni afară din galerie și se angajă pe o traiectorie curbă. Ochii săi verzi aruncau flăcări, apoi pupilele i se dilatară amenințător, anunțînd iminența atacului. David apucă tașca unde erau ultimele provizii și o aruncă din răsputeri în direcția fiarei care făcu o săritură și se placă la sol, cu coada zvîcnind.

— Mergi spre vilă ! comandă David. Încearcă să obții ajutor !

Dar Sirce încremenise, cu membrele țepene de groază, surdă la orice îndemn. David îndepărtă picioarele și flexă genunchii, cu cîrligul strîns în mînă. Șuieră printre dinți, încercînd să atragă animalul asupra sa. Reacția nu se lăsă așteptată. Un fulger galben și negru trecu pe deasupra tînărului, care se aruncă la pămînt. Gheare scîrțîiră pe cămașa sa de zale, zgîriind veșmîntul de oțel suplu pe o lungime de cîteva zeci de centimetri. Ridicînd brațul, lovi la nimereală, vîrful cîrligului înfigîndu-se în coapsa felinei care făcu un salt înapoi. Mirosul fad al sîngelui umplu aerul. Fiara sufla cu furie, încrețindu-și botul. „A doua trecere", își spuse David, pregătindu-se de șoc.

De astă dată se culcă pe o parte, iar cîrligul îi fu smuls din mîini și rămase împlîntat în coasta fiarei. Era o rană lipsită de gravitate care abia dacă zgîriase epiderma. Tigrul sforăi, încercînd să se debaraseze de corpul străin ce-i izbea coastele, și-și reluă postura de atac. Ghearele sale greblau iarba sintetică, dezgolind țesătura mochetei. David se simțea paralizat, incapabil de orice inițiativă. „S-a zis", își spuse, ridicîndu-se cît putea de încet. O pată umedă îi năclăia pîntecul, și înțelese că zalele nu-l protejaseră complet. De altfel, asta nu mai

avea mare importanță.

Scoase un urlet demențial și bătu din picior, provocînd o tresărire a felinei. Era pueril. De cîteva minute, un curios sunet de metronom îi umplea urechile. Bătăile inimii ? Tigrul se lipi de pămînt. Coapsele îi vibrau ca niște resorturi prea încordate iar pupilele dilatate nu se mai desprindeau de beregata viitoarei victime. Își luă zborul cu o detentă admirabilă, cu ghearele înainte și botul căscat. Ca prin vis David auzit un șuierat ascuțit sfîșiind văzduhul, apoi ceva alb zbură spre capul ferocelui animal care se chirci la sol, cu elanul retezat de un proiectil misterios. Uriașul trup dungat cu negru avu o tresărire, apoi labele înțepeniră și coada încetă să mai biciuiască aerul pentru a recădea, inertă. David înghiți, încercînd să-și regăsească uzul coardelor vocale. Zgomotul de metronom continua să-i răsune în urechi.

— I-a zdrobit craniul ! îngăimă Sirce cu voce albă. Cineva a dat în el cu-o piatră !

David se lăsă pe vine. Fruntea tigrului era adîncită cu mai mulți centimetri. Sînge amestecat cu materie cervicală îi curgea prin nări. Tînărul întinse mîna spre obiectul alb care se rostogolise în iarbă și tresări. Nu era o piatră, ci o minge de tenis ! O minge de tenis extraordinar de dură. Tigrul fusese ucis de o Moonlup „special competiție“ ! Era o nebunie... Renunță să înțeleagă.

— În orice caz, venea dinspre vilă ! observă tînăra atingînd sfera de cauciuc a cărei greutate o egala pe a unei bile de pétanque.

— Să mergem.

Îl luă de braț și-l conduse spre zidul de piatră albă. Odată pericolul trecut, sub cămașa de zale se deștepta durerea, arzîndu-i partea de sus a abdomenului ca un fier roșu. În clipa cînd atinseră portița, o nouă minge le zbură pe deasupra capetelor cu un miorlăit de obuz. Săriră gardul și rămaseră nemișcați, cuprinși de stupoare.

În mijlocul unei curți de tenis înconjurată cu grilaje înalte, un bărbat în șort și tricou lovea în gol cu racheta, expediind cu o forță prodigioasă mingi ce perforau plasa, crăpau rețeaua de fier ce împrejmuia terenul și zburau să se piardă departe de vilă. David îl recunoscu imediat pe androidul sportiv recuperat de Waldo, tennismanul pe care un defect din fabricație îl condamnase la ghenă. Imperturbabilă, mașinăria își băga mîna în buzunar la intervale regulate, scotea un nou proiectil și îl izbea cu un rever zdrobitor.

Fără o vorbă, Sirce arătă cu degetul spre un cadavru prăbușit într-un colț al curții.

David îl identifică fără greutate pe omul care-l vizitase pe gunoierul-șef, într-o duminică dimineață, și tîrguise doi androizi meșteriți de contramaistru : tennismanul și kineziterapeutul. Sîngele îi macula polo-ul, la piept strîngea o rachetă sfărîmată, iar vîrful craniului îi dispăruse, lăsînd în locul său o rană căscată. Nu era cîtuși de puțin nevoie să fii ghicitor pentru a înțelege că

și el cunoscuse același sfrîșit ca tigrul... O duhoare scîrboasă de carne putrezită îi făcu să dea înapoi.

— Eram sigur ! mormăi David. Îi spusesem lui Waldo. Tensorii dinamici sînt compromiși. În plus, fabrică Moonlup-uri mai tari ca piatra.

— Ce ?

În două vorbe, îi explică Sircei proveniența jucătorului și diferendul ce-l opusese superiorului său.

— O partidă ? propuse brusc vocea nazală a androidului, care se îndrepta spre ei.

Băutură în retragere în aceeași clipă în care partenerul detracat îi bombarda cu un serviciu de-o înspăimîntătoare putere. David simți trecînd suflul mingii o secundă înainte ca aceasta să spargă o gaură în tencuiala peretelui.

— Vino ! urlă tînăra femeie. În vilă !

Își luară picioarele la spinare în timp ce noi mingi șuierau în jurul lor, decapitînd palmierii pitici, făcînd să explodeze bazinetul fîntînii. Abia ajunși în hol, se aruncară asupra ușii căreia îi traseră zăvorul. În acest timp o nouă Moonlup „competiție specială“ crăpă batantul, făcînd să le plouă pe umeri o jerbă de așchii. Apoi bătaia de metronom își încetini ritmul, robotul părînd dispus să se calmeze.

— S-ar zice că „adoarme“... constată Sirce.

— Nimeni nu i-ar reproșa-o !

Holul era ocupat de un mic jet de apă parfumată. O scară de imitație de marmură conducea la etajele superioare. Hotărîră să exploreze casa. Era goală. Singur, într-o cameră alăturată uneia din cele trei băi, robotul maseur își continua opera, sfîrșind să zdrobească între mîinile sale puternice cadavrul însîngerat al unei femei. Marionetele lui Waldo uciseseră de două ori. David nu se putu abține și vomă în lavabou.

— Ei ? întrebă Sirce care aștepta așezată pe primele trepte ale scării.

— Morți amîndoi. Vila e izolată, o perdea de brazi artificiali o ascunde de restul celulei. E vorba cu siguranță de o unitate rezidențială aparținînd privilegiaților, în orice caz nimeni n-a venit în vizită de-o bună bucată de vreme. Curios.

— Am găsit asta ! făcu tînăra întinzînd mîna cu palma deschisă. O insignă a castei medicilor. Amicul tău făcea parte dintre acești seniori ai ascensoarelor. Fără implant. Drept de circulație la toate nivelele...

— Libera-călătorie ! Un străvechi privilegiu moștenit de pe timpul epidemiilor. Mă întreb dacă aveau vecini.

— N-ai prefera să dormi într-un pat adevărat, fie și numai pentru o noapte ?

— O.K.

Găsiră o a doua cameră de baie în aripa de sud a locuinței. Sirce se despuie de haine fără falsă pudoare. Pentru prima oară David observă că avea un trup subțirel și ispititor, cu mușchii prelungi.

— Duș sau baie ? se interesă ea din pragul încăperii mozaicate.

— Lasă-mi mie dușul.

Tînărul se debarasă de cămașa sa de zale, strîmbîndu-se. Deși sîngeraseră din belșug, rănile ce-i brăzdau pîntecul în diagonală rămîneau superficiale. Cînd pătrunse în cabină, Sirce era întinsă în cadă, cu părul pubian plutind în jurul fantei sexului, ca o corolă.

Părea că doarme.

David făcu duș, ieși fără să se șteargă și se lungi pe primul pat ce-l întîlni în cale.

Căzu imediat în inconștiență.

— va urma —

(Sfîrșitul în episodul III)

Traducere de:
MIHNEA COLUMBEANU

REȚINEȚI!

ÎN CURÎND
în toate chioșcurile de difuzarea presei,
o nouă publicație a editurii IRIS:

Magazinul IRIS SCIENCE-FICTION

64 de pagini de literatură, grafică, eseistică, teorie, critică, film, foto, actualități SF, într-o prezentare grafică de excepție!
Cele mai valoroase proze ale literaturii SF, într-o selecție alcătuită cu consultarea specialiștilor genului!
Din paginile Magazinului

IRIS SCIENCE-FICTION

nu vor lipsi:
ARTHUR C. CLARKE ISAAC ASIMOV HARLAN ELLISON
STEPHEN KING ROBERT SILVERBERG BRIAN J. ALDISS
J. G. BALLARD MICHAEL MOORCOCK JAMES TIPTREE Jr.
WILLIAM GIBSON URSULA K. Le GUIN RAY BRADBURY
ROBERT A. HEINLEIN GÉRARD KLEIN STANISLAW LEM
BARRY N. MALZBERG JOHN VARLEY WILLIAM TENN
GEORGE R. R. MARTIN PHILIP K. DICK LARRY NIVEN
și mulți alții!

Începînd din luna ianuarie, 1991, cereți la toate chioșcurile, tonetele și agențiile de difuzarea presei

IRIS SCIENCE-FICTION

BUFNIŢA DIN INSULA URSULUI

Jon Bing

Peisajul de afară este negru și alb, cu oceanul ca un metal cenușiu sub cerul posomorît. Stîncile golașe și abrupte sînt smălțate de gălnațul pescărușilor, plăjile stîncoase sînt marcate de urmele albe ale săniei și spumei uscate.

Un peisaj fără viață, cu toate că „primăvara“ a venit de mult. Noaptea polară a scăpat din încleștare ziua și a lăsat-o să alunece spre crepuscul de-a lungul orizontului, înspre sud. Am privit spre reflecția metalică a luminii solare și am simțit pene invizibile zbîrlindu-se în jurul gîtului. Am clipit.

De ce erau ei atît de departe în nord ?

Mă gîndesc la patronul meu ca fiind o bufniță. O uriașă și albă bufniță de zăpadă înconjurată de un nor de pene moi. Cu ochi mari și galbeni într-un cap rotund. Cu un cioc ascuțit și cinic. Cu mișcări spastice. Așa m-am simțit cînd Bufnița a nîceput să mă domine, asemenea mișcări mi-am descoperit în timp cînd Bufnița m-a părăsit.

Dar de fapt ce voia de la mine ? De ce nu eram și eu ca și ceilalți de care am auzit, condus spre rezervația din Hawaii ? Ce făcea o ființă extraterestră pe Insula Ursului, la 74 de grade latitudine nordică ?

Insula Ursului este locul cel mai sudic al arhipelagului Spitzbergen. Suprafața insulei este de aproximativ 180 kilometri pătrați. Are forma triunghiulară, cu faimosul Munte al Păsărilor în punctul cel mai sudic. Insula a fost descoperită de exploratorul olandez Willem Barents în 1596, iar mai tîrziu pescarii au fost otrași de uriașele populații de elefanți de mare și balene. Clima este destul de blîndă ; în cea mai caldă lună, temperatura medie este de cam 4° Celsius și nu scade în cea mai rece lună decît la —7° Celsius, ceea ce nu-i prea mult, dacă avem în vedere o asemenea latitudine între Polul Nord și punctul cel mai septentrional al Alaskăi.

Stația meteorologică din golful Herwing era vecinul meu cel mai

apropiat. În principiu îi puteam vizita, folosind barca cu motor, atunci cînd de-a lungul coastei nu era prea multă gheață sau micul dar eficientul elicopter din hangarul de afară, de lîngă bunkerul îngropat care găzduia Institutul. Nu-ți lua prea mult ca să zbori spre nord-vest de la Capul Livin pînă în golful Herwing. Dar eu nu foloseam helicopterul.

Bineînțeles.

După ce începusem să fiu „controlat" nu mai făceam asemenea lucruri. Clipeam rapid din ochi-mi mari și galbeni, îmi îndoiam degetele ca niște gheare pe claviatura computerului și nu-mi mai admiteam nimic... pînă cînd ceva mai tîrziu mă pomeneam tremurînd și clipind în fața display-ului. Ochii mă usturau și erau înnecați în lacrimi. Trecuseră mai mult de unsprezece ore. M-am întors în cușeta pe care mi-o făcusem în camera terminalelor chiar înainte de a fi doborît de un somn greu.

Era bineînțeles, contrar procedurilor normale să lași un singur om să se descurce de-a lungul nopții polare. Ar fi trebuit să fi fost doi. În mod normal, așa se și întîmpla, amîndoi fiind specialiști experți în interpretarea și analiza datelor geotermice ale probelor sonarului.

Eram destul de buni prieteni. Norvegia fiind destul de mică încît specialiștii din același domeniu să se cunoască. Îl chema Johannes Hansen era din orășelul Mo din nordul Norvegiei și era obișnuit cu verile lungi și lipsite de soare. Eu sînt din sud, dar am nevoie de interiorizarea pe care o poate aduce o iarnă. Ne imaginam o iarnă liniștită, o muncă de rutină — cu ajutorul unui computer folosit în timpul liber pentru analiza materialului colectat pentru pregătirea unei teze de doctorat.

Nu după multe nopți de la echinox, aripile albe și întunecate s-au închis deasupra gîndurilor mele și patronul meu a început să mă controleze. Cîteva zile mai tîrziu Johannes Hansen s-a îmbolnăvit grav. Sînt sigur că patronul i-a indus boala, cu toate că nu știu în ce mod.

Johannes Hansen a fost luat cu un elicopter aparținînd unei nave de patrulare. A murit înainte de a se ajunge în Norvegia.

Doctorii au avut probleme în determinarea cauzelor decesului și n-a mai fost trimis un alt specialist în Insula Ursului. Am rămas singur în bunkerul Institutului de pe coasta de est a Insulei. Cei de la stația meteorologică nu m-au vizitat niciodată. Nici eu n-am trecut pe la ei, deși luasem legătura prin radio din cînd în cînd, ca să-i liniștesc. Era important ca meteorologii să nu devină suspicioși, important pentru patronul meu.

Patronul meu știa motivele pentru care era aici. Eu nu. Nu știu ce vroia Bufnița de la mine. Nu știu decît că în bunkerul Institutului trăiește un om „contrat", un om care flutura aripi invizibile și țipa ca o bufniță în noaptea ce cuprinse zăpada și ghețurile.

Numele oficial este Institutul

de Geologia Polară. Sună mai degrabă academic. Formal, Institutul face parte din Universitatea din Tromsø — cea mai nordică universitate din lume.

Institutul de Geologie Polară a fost fondat pentru a furniza mai multe informații despre componența solului marin. O instalație a fost construită pe Insula Ursului. Instalația este echipată cu un sistem de computere pentru analiza datelor colectate de sonar. Sistemul este destul de puternic. Este dotat cu un minicomputer viguros, posedînd informații despre toate aspectele geologice, din acea zonă a Oceanului Înghețat de Nord, programe de analiză bazate pe exprimentele realizate în acea regiune, înregistrări și proiecții pentru hărți și grafice.

Sistemul primea informații printr-o legătură radio cu probele sonerului. Anumite probe erau ancorate pe fundul oceanului, iar altele puteau fi cotate — aproape ca minisubmarinele-robot — de sistemul computerizat către zonele care mențin informații.

Sistemul nu avea o legătură permanentă cu cele de pe continent. Totuși prin intermediul unei antene, unul din sateliți cu orbită polară, putea fi folosită pentru o legătură prin computer. O altă posibilitate era comunicarea prin stația meteorologică din golful Herwig.

Sistemul computerizat era oricum mult mai puțin costisitor decît obținerea informațiilor prin foraj. Și acest bine echipat bunker era locul unde bufnița invizibilă sosise de pe o planetă de dincolo de cortina aurerelor boreale.

În mod evident, Bufnița alese bunkerul pentru a folosi acest echipament. Probabil informațiile aduse de probele sonorului și nu știu decît în linii mari care sînt respectivele date.

După ce Bufnița mă controlase de-a lungul nopții polare, mi-am revenit într-un trup epuizat. Limba îmi era uscată și aspră, împiedicîndu-mi parcă respirația, ochii îmi erau roșii și inflamați. Bufniței nu-i păsa că electricitatea statică a display-ului aduna tot praful din bunker și-mi irita ochii pînă la simptomele de alergie, Bufnița îmi folosea trupul atît de mult timp cît îi era necesar. Îmi fierbea creierul și trupul zi după zi, lăsîndu-mă să mă refac numai atît cît era suficient pentru a suporta o nouă instalare — nerăbdătoare cu mine, iritată de necesitățile mele omenești.

Poate că eram prea epuizat ca să mă revolt. După cîtva timp am ajuns la o aparență de sănătate, știind totuși că foarte curînd cînd îmi voi reveni, ghearele îmi vor cuprinde gîndurile și voi fi condus de-a lungul unei noi perioade de inconștiență.

Am observat dovezile Bufniței, știam că noi programe fuseseră realizate, noi probe activate, noi date colectate. Cîteva dintre probele mobile fusese intens folosite în ultimul timp.

Am încercat să citesc programele. Erau concepute bineînțeles în FORTRAN sau SIMULA. Bufnița trebuise să se descurce cu

ceea ce i se păreau niște limbaje naive. Cu toate acestea, n-am înțeles programele, deși sînt un programator priceput.

Nu resursele de petrol o interesau pe Bufniță. Nu puteam decît ghici ce anume Bufnița — și eu în perioadele fosile și inconștiente de activitate intensă — căuta de fapt. Mi-am dat seama că era ceva în legătură cu modulii, concentrările polimetalice acoperind mari suprafețe ale fundului oceanului. Și bineînțeles nu manganul putea fi metalul cel mai interesant, alături de fier, este metalul greu cel mai întîlnit în scoarța Pămîntului, deși procentul lui nu depășește 0,77%. Manganul a fost de asemeni identificat în meteoriți și în componentele speciale stelare și probabil că nu acest metal îl putea determina pe un extraterestru să fie interesat în oceanul înghețat aflat departe în nordul Pămîntului.

Dar analiza de laborator a nodulilor demonstra că aceștia conțin o abundență de alte minerale, printre care cel puțin patruzeci de metale diferite, cum ar fi fier, cupru, nichel, cobalt. M-am gîndit că poate Bufnița căuta un izotop. Poate că cercetările îi erau legate de faptul că nodulii erau departe în nord, unde temperaturile, cîmpurile magnetice, radiațiile cosmice contribuiseră în a cataliza procese recunoscute. Sau poate că soluția dilemei nu putea fi găsită în vreo catastrofă vulcanică preistorică avînd miezul nodulilor.

Un izotop necunoscut... sau poate un aliaj...

Nu era singura enigmă a Bufniței.

Nu înțelegeam de ce acționa în secret. Celelalte incidente de „contro“ relatate, despre care auzisem și eu, condusese „gazdele“ direct în Hawai, unde „patronii“ se tocmeau între ei într-un fel de talcioc Babel bunurile și servicile terestre fiind negociate în numele clienților aflați la ani-lumină — și care probabil nu vor fi în măsură să se bucure de acele bunuri și servicii, mult timp de acum încolo. Într-un fel, Bufnița participa la partidă, colectînd probabil informații secrete despre rezervele naturale. Cred că acționa în afara regulilor jocului. Din această cauză alesese singuratica Insulă a Ursului, așadar mă selectase pe mine... un singuratic într-un bunker hibernal de pe țărmul mării Barents.

Cred că mai putea fi și alt motiv.

„Patronul“ meu ura lumina. Poate de asta îl numisem Bufnița. Nu lucra decît noaptea. Lunga noapte polară îi permitea să lucreze fără să fie deranjat de lumina zilei — pînă cînd trupul meu se prăbușea. Din cînd în cînd mă gîndeam la planeta lui de proveniență. O lume pustie la marginea unui sistem solar. Alunecau oare aripile albe ale Bufniței printr-o atmosferă de metan ? Sau poate că planeta sa era acoperită de nori eterni ? Sau poate că nu oferea soarelui decît o regiune iar Bufnița și specia sa nu locuiau decît în zona întunericului ?

În coșmarele mele Bufnița devenea o figură mitică și planeta sa o pădure vrăjită. Era aproape logic să crezi că Bufnița împărtășea predilecția spiridușilor din basmele norvegiene, de a se ascunde de soare.

Curînd noaptea polară se va sfîrși.

Erau lungi perioade zi de zi cînd deveneam liber. Apoi n-au mai fost decît cîteva care în fiecare noapte cuteza să-și înfigă ghearele în subconștientul meu. Dar mi-am dat seama că îmi făcuse ceva. Nu mai aveam o voință liberă. Am contactat stația meteorologică și am declarat că aș vrea să mai rămîn încă o iarnă. Și că nu doream cu adevărat o vacanță de vară. Au fost foarte îngrijorați. Puteam conta pe vizita unui psiholog — cel puțin o consultație prin radio cu cineva pe continent. Aș fi vrut să ies din izolare — dar eram controlat, condus de regulile pe care Bufnița mi le implementase în subconștient.

Dar noaptea polară își are antiteza prin vara polară. De la 30 aprilie pînă la 12 august, soarele nu apune niciodată deasupra Insulei Ursului. Soarele arde pe cerul nordic în fiecare noapte și peisajul explodează în culori sub zăpara care se topește. Aerul este ușor și transparent în lumina albă a soarelui.

Și toată această perioadă, mai mult decît trei luni, Bufnița va fi departe de mine — deși îmi controlează subconștientul. În tot acest timp trebuie să iau contramăsuri ca să scap de temnița-mi psihologică. În soarele de mai căutam cheia pentru ușa închisorii mele.

Am găsit-o cel puțin așa cum am crezut atunci.

Complexul din bunker era destul de avansat. Are acces, printre alte programe și la o versiune a PROSPECTOR-ului, unul din cele mai eficiente tipuri și sisteme expert. PROSPECTOR exploatează rezultatele cercetărilor în privința inteligenței artificiale și cunoștințele acumulate de un mare număr de specialiști în geologie și petrochimie. La acest sistem poate asista un alt expert — de exemplu eu însumi.

Rezultatele analizelor pot fi prezentate PROSPECTOR-ului, care poate sugera dacă este nevoie să fie colectate informații suplimentare, pînă cînd concluzionează dacă structura geologică este promițătoare sau nu.

PROSPECTOR-ul poate deveni cheia.

Versiunea PROSPECTOR-ului la care am acces este un program de autoinstruire. Prin rulare, programul învață mai mult despre cel care-l folosește și despre scopurile pentru care ești folosit. În mod automat construiește reguli suplimentare ajustînd constant expertiza.

Desigur Bufnița n-o să folosească PROSPECTOR-ul, sau versiunea mea specială — LECTOR. Mi-am petrecut vara ascunzînd programul în sistemul operațional al computerului. Era un fel de strat suplimentar în program, mai degrabă ca un șoim plutind în aer și supraveghind ce se întîmplă

dedesubt. Așa am conceput LECTOR-ul, ca un șoim de vînătoare programat să aibă o preferință pentru bufnițe.

Cu cît Bufnița va folosi mai mult sistem, cu atît mai mult LECTOR-ul va învăța despre Bufniță. Și ne va învățat suficient ca să preia controlul de la Bufniță și să lupte împotriva ei. Și cu cît Bufnița va lupta mai mult ca să păstreze controlul, cu atît mai mult LECTOR-ul va ști mai mult despre Bufniță. Este un mod fascinat de a restabili echilibrul, prin această schemă operațională. Nici eu și nici o altă ființă umană nu putem lupta împotriva Bufniței sau altor creaturi galactice.

N-avem suficientă cunoaștere și nici capacitatea de a învăța exact ceea ce avem nevoie. Nu într-o scurtă existență umană. Dar un computer nu are limitele noastre. Poate învăța oricît de mult, atît timp cît există cineva care-l poate învăța. Poate învăța pînă cînd știe destul de mult cît și profesorul.

Poate obține informații de la Bufniță pînă va deveni el însuși o Bufniță. Și Bufnița computerizată este loială omului. Pentru că așa am programat-o. Și loialitate va exista atîta timp cît și programul.

N-o să fie atît timp. Poate numai cîteva ore, cîteva zile. Cine știe cît de curînd va descoperi Bufnița șoimul ce se află undeva deasupra, ca un punct pe cer ?

Dar poate că nu se așteaptă la un asemenea atac. Poate că Bufnița este arogantă și nerăbdătoare cu nevolnicele ființe umane care suferă din cauza setei și epuizării. Și poate că nu va cerceta cerul după un șoim hăitaș, sub forma unui program de computer, ce studiază Bufnița ca pe o pradă pînă cînd este gata să lovească agitata pasăre albă și să mă elibereze pentru tot restul zilelor mele...

Nu știu dacă trebuie să cred sau nu în așa ceva. Dar nu mai visez bufnițe spectrale și stranii păduri întunecate, ci bufnițe albe în zăpadă, bufnițe ucise de păsări de pradă, sîngele împrăștiindu-se pe zăpadă. În somn aud țipînd păsările mării. Plonjează și se rotesc în nopțile albe și mi se pare că aud bufnițele strigînd. În curînd va fi 12 august. Soarele atinge deja orizontul la miezul nopții.

Curînd Bufnița se va reîntoarce și voi ști răspunsul.

Traducere de :
CRISTIAN TAMAȘ

1. ÎN CULISELE ISTORIEI

Există, la nord de Nisa, o construcție surprinzătoare : piramida de la Falicon, pe care au cercetat-o Robert Charroux, Guy Tarade și Maurice Guingand. Ea se înalță deasupra unei duble cavități subterane, așa-numita grotă a liliacului (în dialect local, *della ratapigniata).* Aceste săli subterane sînt formațiuni naturale, amenajate dintr-o epocă destul de veche — faptul e incontestabil — pentru a sluji ceremoniilor magice secrete. Faptul că piramida a fost construită peste acest sanctuar subteran nu e, categoric, o întîmplare : la solstițiul de vară, soarele — în clipa cînd răsare — luminează zidul uneia dintre grote, creind forma precisă a unui triunghi, simbol evident al trinității divine. Faliconul, situat într-un loc unde se instalaseră Templierii și care, în plus, se găsește în vecinătatea „Muntelui Pleșuv" (munte asociat unor ceremonii magice ancestrale, după cum spun vechile legende populare locale, fapt valabil în lumea întreagă àpropos de înălțimile ce poartă un nume asemănător), n-a fost oare folosit și la date mult mai recente ? Conform unei tradiții orale raportate de către băștinași, templul subteran a servit, în plin secol XX, la celebrarea de inițieri rituale de foarte înalt nivel.

Ar trebui poate să presupunem existența unui pasaj secret care, pornind din sala inferioară a cavernei liliacului, ar duce la baza muntelui, într-un sanctuar subteran și mai secret, reamenajat între cele două războaie mondiale. Ne-am putea întreba în acest caz — simplă ipoteză — dacă monumentul cvadruplu cu porți blindate masive aflat nu foarte departe de piramidă, la poalele pantei, bine ascuns de privirile plimbăreților, n-ar putea fi cealaltă cale de acces în subterană. Aleister Crowley cunoștea cu siguranță toată topografia ansamblului ritual de la Falicon : nu a fost el acela care, spre 1930, a dirijat personal aici cîteva mari ceremonii magice ?

Are istoria un anume sens ?

Spectacolul deconcertant al turbionului vertiginos al afacerilor umane, neîncetatele bulversări

produse de-a lungul secolelor, ne conduc inevitabil la întrebarea dacă însuși procesul istoric are un sens. Cunoaștem cuvintele lui Shakespeare : „O istorie de nebuni, povestită altor nebuni". Dar, privit de sus, acest ansamblu aparent haotic n-ar putea dobîndi un sens coerent ? S-ar putea recurge, vis-à-vis de comunitățile omenești și de omenire în ansamblu, la imaginea simplistă a mușuroiului : furnicile par să rătăcească la întîmplare într-o activitate febrilă și dezordonată, cîtă vreme, de fapt, toate acțiunile lor individuale concură spre un scop comun ale cărui constante sînt riguros determinate de către așanumitul „suflet colectiv" al furnicarului.

Primul factor de care trebuie să se țină seamă e situația geografică a diverselor state. Nu e o întîmplare faptul că ansambluri ca Lotharingia sau Ducatul de Bourgogne, care se întindea din Flandra pînă la Bourgogne-ul propriu-zis, n-au putut rezista mult timp [1], în vreme ce Franța, de-a lungul secolelor, a tins să-și obțină forma optimă : cea de hexagon ; aceasta, pentru că „frontierele ei naturale" formează un ansamblu geometric armonios.

Un alt factor, încă mai profund : ansamblul psihic activ și structurat (*egregora*, în terminologie ocultă) format de diferitele popoare. Fiecare poartă în el, din pornire, posibilități mai mari sau mai mici de reușită. Convine astfel să se recurgă la intervenția acțiunii egregorei omenirii în ansamblul ei.

Dacă se încearcă examinarea istoriei omenirii din cel mai impersonal și mai general punct de vedere posibil, se distinge o oscilație, mai mult sau mai puțin accentuată, uneori foarte violentă, dar fără ca vreodată unul dintre poli să fie complet suprimat de către celălalt, între două limite extreme : pe de o parte echilibrul, o organizare sintetică, o ordine armonioasă ; și, la antipozi, haosul total, dezorganizarea, disoluția. Acest al doilea termen este oare într-adevăr rezultatul hazardului, dezlănțuirea forțelor haotice nu ascultă ea-însăși de niște acțiuni directoare precise ? Un eminent autor englez, Robert Payne, publica în 1951 la importantul editor londonez Wingate, o lucrare intitulată „*Zero. The Story of Terrorism*". Se străduia să demonstreze că dincolo de folosirea sistematică a terorii de către diferitele regimuri totalitare fără excepție, se regăsește întotdeauna același nucleu ocult care manipulează în mod savant, din umbra guvernelor invizibile, această cumplită armă. Armă sistematică, depășind deci cu mult simpla voință justificată, individuală sau colectivă, de răzbunare împotriva dușmanilor și de a-i împiedeca să acționeze. De cum a apărut cartea, s-au produs o serie de coincidențe extrem de curioase : înainte de-a fi pusă la vînzare, emi-

[1] E cert faptul că, chiar dacă Germania ar fi cîștigat Al Doilea Război Mondial, vechea „mare Bourgogne" pe care Himmler vroia s-o reformeze pentru a crea un „Stat SS" model, nu s-ar fi puttu menține prea multă vreme. (N.A.)

sari misterioși au cumpărat tot stocul disponibil ; în pofida caracterului senzațional al dezvăluirilor pe care el aducea volumul, în presă nu a apărut nici o referință critică ; casa de Wingate, una dintre cele mai solide pe piața londoneză, s-a pomenit brusc în pragul falimentului ; diverse persoane au decedat în condiții neelucidate cîteva luni mai tîrziu. Nu era vorba de divulgarea unor secrete de stat, nici de spionaj militar sau industrial : cartea nu conținea nici o informație de acest gen. Singura explicație posibilă e că autorul descoperise existența, la scară mondială, a conducătorilor ocului, dincolo chiar de marile puteri financiare care nu joacă, în general, decît rolul subordonat al furnizorilor de fonduri.

Jacques Bergier relata într-o împrejurare că există o serie de probleme despre care presei îi e absolut interzis să vorbească, și a căror listă se găsește stipulată cu precizie într-un carnețel negru care — indiferent de regimul politic al țării, interdicția fiind universală, mondială — îi e înmînat directorului oricărui organ important al presei de informație, fie că-i e tributar capitalismului sau comunismului. Totodată, însuși faptul că s-au putut produce scurgeri de date denotă că în prezent prevalează anumite condiții (marcînd, după numeroși exoteriști, trecerea de la era zodiacală a Peștilor la cea a Vărsătorului) care acum fac posibil ceea ce nu era pînă nu demult.

În același timp, nu s-ar putea imagina că istoria terestră oglindește antagonisme, echilibre temporare și confruntări succesive ce se desfășoară pe un alt plan ? Iată ce remarcă André Gautier-Walter (*„La Chevalerie et les aspects secrets de l'Histoire"*) : „Egiptul e oglinda Cerului, stă scris în Cartea lui Hermes. Acest lucru e valabil deasemenea pentru toate națiunile, din momentul cînd au devenit majore, conștiente de destinul și misiunea lor față de ele însele și de celelalte."

S-ar pune atunci din nou problema de a determina care e stăpînirea ideală, problemă ridicată deja în antichitate (vezi Republica lui Platon). Unde trebuie situat acest stat ideal, în trecutul îndepărtat sau, dimpotrivă, în viitor ? Dacă admitem justețea viziunii ezoterice tradiționale a ciclurilor, cele două răspunsuri se relevă adevărate în egală măsură : sfîrșitul unui ciclu e în același timp „apocalipsul" (în sens lărgit al termenului) și, cum distrugerile sînt condiția necesară a regenerării, începutul unei noi ere de aur.

Există conducători necunoscuți ?

Un celebru om de stat englez din secolul trecut, Benjamin Disraeli, a scris aceste rînduri semnificative : „Lumea e guvernată de cu totul alte personaje decît își închipuie cei al căror ochi nu privește în culise."

Deja, la nivel obișnuit, pe care apar destul de des informații accesibile marii prese, se observă felul în care tot soiul de „echipe" foarte puțin vizionare, și teoretic

subordonate guvernelor oficiale, se bucură practic de posibilități de acțiune autonomă care guvernului îi scapă : echipele tehnocratice ale administrațiilor și ministerelor sînt puternice și durabile (miniștrii, ca și regimurile, trec, înalții funcționari rămîn). Serviciile secrete și „polițiile paralele" își fac nestingherite jocurile personale, complexe și întortocheate, iar posibilitățile de acțiune ale marii finanțe se situează, știe oricine, la nivel internațional.

Există însă cu adevărat conducători invizibili ? Romancierul André Hardellet, în cartea sa *„Le seuil du jardin"*, scrie : „Înapoia guvernelor ce se succed, ați simțit fără îndoială permanența anumitor forțe, a anumitor principii, iar această stabilitate nu se explică decît prin intermediul puterilor oculte care, de fapt, dirijează țara. Schimbarea numelor sau etichetelor unui partid nu înseamnă nimic, iar mulțimile se mulțumesc cu fațada. Schematizez, desigur : realitatea e mai complexă, au avut loc anumite evoluții dar, în mare, lucrurile se petrec într-adevăr astfel. Pe lîngă ministerele oficiale, există organisme care le dublează și a căror putere le depășește uneori. Eu nu reprezint" (cel care vorbește fiind un agent executiv al stăpînirii oculte) „decît o rotiță secundară în întregul ansamblu. Nu-i cunosc pe toți cei ce lucrează în același sens ca și mine și cu atît mai mult ignor unde se sfîrșește rețeaua acestor forțe. Puteți chiar presupune că nimeni nu deține autoritatea supremă, aceasta emanînd dintr-o voință comună."

Aceste lucruri sînt scrise într-un roman, dar Hardellet se inspiră din fapte reale de care a avut cunoștință.

Ar trebui deci să ne reprezentăm organele guvernului ocult ca pe o serie de elemente compartimentate și suprapuse, unele la scară națională, altele depășind chiar distincțiile de frontieră ; fiecare dintre aceste elemente are putere absolută asupra instanțelor ce-i sînt inferioare, el însuși fiind însă total subordonat instanțelor superioare, pe care nu le cunoaște decît prin intermediul individului (sau indivizilor) însărcinat să facă legătura. Presupunînd că ar avea loc scurgeri sau divulgări, nici un pericol major n-ar putea afecta, datorită acestor forme de izolare, instanțele superioare. În plus, sancțiunile într-un astfel de caz ar fi absolut necruțătoare — de unde și numărul foarte redus de trădări.

Dar ce probleme ar fi deci de resortul guvernelor invizibile ? Fără îndoială, nu sînt numai cele ce reies din înalta politică tradițională, ci unele care, la prima vedere, par anodine, devenind însă primejdioase printr-o vulgarizare necugetată. Să luăm exemplul stupefiantelor. Dacă nu există decît un număr mic de drogați, aceștia nu-și fac rău decît lor-înșile și eventualilor lor descendenți. Dar dacă uzul de drog se generalizează din ce în ce, pericolul atinge o societate, o întreagă civilizație. Adversarii Chinei co-

muniste s-au întrebat dacă difuzarea crescîndă a stupefiantelor în rîndurile tineretului occidental nu răspunde cumva unui plan metodic de subversiune. În ochii lor aceasta ar fi un mod de-a-și reprezenta mult simplificat „pericolul galben“ decît imaginarea armatelor chineze revărsîndu-se asupra Occidentului în toiul unor bătălii crîncene. N-ar căuta mai curînd să se asigure, în prealabil, că nu vor întîmpina nici o rezistență, sau o rezistență mult slăbită ?

André Hardellet ne descrie eforturile tenace și crude pe care le depune guvernul invizibiil pentru a distruge geniala „mașină de vise“ construită de un inventator parizian : „Considerăm mașina de vise un pericol social la fel de nefast ca și consumul de droguri. Nu e vorba de o doctrină... Nu ne aflmă pe Pămînt ca să visăm, ci pentru a acționa și a îndeplini o sarcină. Nimic nu se cîștigă fără efort, fără disciplină.“

Pentru că există, practic, ființe care, în mod precis, visează la o mare eliberare magică ce le-ar permite să scape de limitele și servituțile contingentelor terestre. Să citățm în acest sens un pasaj din romanul lui Hardellet : „*Inventatorul mașinii de vise*“ o numea „lanterna sa magică“. Cu ea, se regăsea privirea nouă, sensibilitatea intactă, iar Baudelaire a spus că orice formă de geniu provenea de aici.

Dar astfel nu se intră oare în conflict cu directivele inflexibile, impersonale, generale, ale speciei omenești ?

Societățile secrete și supraetajarea lor

Înainte de-a merge mai departe e cazul să definim ceea ce este o societate secretă. Să avansăm această definiție precisă : e o grupare mai mult sau mai puțin importantă, caracterizată în același timp prin existența de reuniuni strict rezervate membrilor săi și prin păstrarea cu strășnicie a secretului ceremoniilor, al riturilor unde se manifestă simbolismul pe care și-l reclamă societatea.

Societățile secrete au scopuri extrem de diversificate : religioase, politice, criminale, filosofice. Această clasificare însă nu e întotdeauna riguros tranșată : se pot suprapune obiective diferite, așa cum arată un istoric al societăților secrete.

Deasemenea, o societate zisă secretă poate fi dublu clandestină, prin sistemul său de recrutare foarte restrîns și prin totalitatea sau o parte a activităților ei, sau poate, așa cum e astăzi cazul multor organizații masonice sau rozacruciene în țările unde sînt legal autorizate, să aibă firmă în stradă, să organizeze conferințe publice și chiar să-și declare numele conducătorilor. Aceste societăți nu-și mențin cu nimic mai puțin activitățile proprii, strict rezervate membrilor. Prin asta, deci, rămîn secrete.

Vom lăsa la o parte societățile secrete care nu au decît obiective absolut limitate, sau chiar efemere și de circumstanță, pentru

a ne interesa doar de cele ce pretind țeluri superioare, transcendente în raport cu obiectivele circumscrise și parțiale. Asemenea societăți intră așadar într-o categorie superioară, aceea a societăților secrete așa-numite filosofice sau inițiatice.

Totodată, ne putem întreba dacă, deasupra societăților secrete cărora li se cunoaște bine existența (cum e cazul tipic al Masoneriei), nu există un întreg ansamblu de ierarhii, de suprapuneri, de eșalonări ce pot antrena confuzii dificil de rezolvat.

În 1862, o revistă catolică bavareză editată la München, „*Historische Politische Blätter*", („Analele istorico-politice"), dezvăluia un fapt neliniștitor : „Există în Germania o asociație secretă de structură masonică, ai cărei șefi sînt necunoscuți și ale cărei scopuri nu sînt masonice." Ne putem întreba dacă nu era vorba de o supraviețuire clandestină a Ordinului Iluminaților din Bavaria, pe care îl vom întîlni în capitolul consacrat istoriei secrete a Revoluției Franceze.

În 1945, apărea la Paris, la Editions Medicis, o carte semnată „Geoffroy de Charnay", nume aparținînd unuia din marii templieri francezi arși pe rug în 1314 împreună cu Marele Maestru Jacques de Molay. Sub acest pseudonim se ascundea fiziologistul și psihologul Raoul Husson (1901—1967), unul dintre animatorii francezi ai Synarhiei, mort într-un accident de mașină care se pare că nu a fost întru totul „accidental". În cartea sa, Husson revela faptul că societățile secrete mondiale al căror rol istoric e determinant constituie o piramidă cu trei nivele.

„Geoffroy de Charnay" distinge mai întîi ceea ce el numește societățile secrete inferioare, de acces relativ ușor, pe care le compară, textual, cu niște „eleștee" de unde grupările mai ferme își recrutează „peștii cei mari", adică oamenii ce le sînt de folos. La etajul al doilea se situează cele pe care le numește societăți de cadre, sau societăți intermediare ; în care recrutarea e deja foarte selectivă și ai căror membri ajung să joace un rol de dirijare, de animare, de organizare în economia și politica națională și internațională. Cîtă vreme alte ordine, de recrutare deasemenea foarte restrînsă, se consacră eminamente lucrărilor de natură simbolică, rituală, magică, spirituală.

În sfîrșit, în vîrful piramidei, s-ar situa societățile secrete superioare, ce se mențin întotdeauna în mod riguros în culise ; ele sînt cele care, din vîrful edificiului, trag adevăratele sfori nevăzute ale marilor afaceri din politica mondială. Membrii acestor grupări secrete superioare duc fie o viață foarte activă, fie o existență ascetică, anonimă, dar grea de putere ignorată. Numele lor nu apar niciodată în paginile ziarelor.

Un om ca faimosul „mag" caucazian Gurdjiev ar fi fost, în secolul XX, unul dintre aceste personaje ajunse pe culmea dominării invizibile a afacerilor omenești. Gurdjiev a declarat, prac-

tic : „Aveam posibilitatea să acced la sfîntul sfinților din aproape toate organizațiile ermetice, cum sînt societățile religioase, oculte, filosofice, politice sau mistice, care le rămîn inaccesibili oamenilor de rînd.“ Un alt personaj pare să fi făcut și el parte din rîndurile acestor atît de puternice societăți secrete superioare : „magul“ britanic Aleister Crowley.

Întorcîndu-ne și mai mult în timp, găsim mari inițiați celebri cum ar fi Cagliostro și Weishaupt, despre care vom vorbi amănunțit, ca și personaje infinit mai puțin cunoscute, dar al căror rol, jucat exclusiv în culise, a fost decisiv. Este cazul, în mod special, al marchizului de Chefdebien, înalt demnitar al unui sistem masonic mai puțin cunoscut, Ritul Primitiv. Chefdebien, care își luase pseudonimul inițiatic *Eques a capite galeato,* cavalerul cu coif, caracteriza astfel a treia și ultima clasă a acestui sistem : „De fapt, scara denară (de zece) elementară de investigație a Ritului Primitiv prezintă, în formele ei, un număr aproape nedeterminat de trepte sau grade de studiu a căror clasificare permite să fie contractate după voie sau desfășurate aproape la infinit fără a deranja seria, și a căror coordonare magnifică invită la a adapta simbolurile pentru fiecare din zilele anului solar.“

Să nu uităm un lucru : astăzi, ca ieri și ca odinioară, publicul e foarte departe de-a cunoaște activitățile, sau pur și simplu existența și numele tuturor societăților secrete care au jucat sau joacă un rol de-o anumită importanță pe scară mondială. Cine știe, de exemplu, că există un Ordin foarte secret, strict rezervat Izraeliților dotați cu răspunderi importante, cel al Bnaï Brith-ilor, fondat la New York în 1843 ? Acest ordin, se presupune, ar fi jucat un rol foarte însemnat în culisele întregii economii mondiale din prima parte a secolului XX.

Să nu credem însă, eroare încă foarte frecventă, că societățile secrete de influență misterioasă, profundă, ignorată, „invizibilă“, ar fi apanajul exclusiv al intrigilor evreiești. Există o serie întreagă de grupări și societăți secrete aproape necunoscute care nu au nimic de-a face cu iudaismul. Astfel, circulă încă unele cărți ciudate a căror origine însăși rămîne învăluită în mister, și care, spre deosebire de anumite documente despre care vom vorbi, nu au fost încă niciodată dezvăluite publicului. De exemplu, cazul unui text magic foarte vechi și extrem de bizar intitulat *„Biblia lui Lucifer“*, pe care, cu toate eforturile, ne-a fost imposibil să punem mîna.

Astăzi încă, sanctuare secrete foarte vechi sînt folosite pentru ceremonii rituale misterioase celebrate de grupări necunoscute. Se știe cît zgomot a făcut descoperirea, de către Roger Lhomoy, a unei vaste capele subterane situată sub donjonul castelului Gisors. Gérard de Sède, care a reunit tot dosarul acestei afaceri în pasionanta sa operă *„Les Tem-*

pliers sont parmi nous“ [2], remarcă : „De-atunci și pînă într-o epocă nedeterminată, poate foarte apropiată de a noastră, capela a putut servi drept sală de inițiere în înaltele grade ale anumitor societăți secrete, suferind amenajări simbolice în funcție de această destinație. E foarte posibil să se găsească anumite imagini provenind din Biserică, dispărute încă din epoca revoluției.“ Astfel s-ar explica și mai bine tentativa organizată de-a face un black-out complet asupra straniei descoperiri de la Gisors, tentativă căreia nu i se poate dezminți înverșunarea. Nu trebuie totuși să considerăm valabile, mai ales dacă sînt foarte vehemente, acuzațiile furioase de mistificare aduse unui om, activităților și descoperirilor lui.

În numărul viitor :

O nouă privire panoramică asupra societăților secrete în istorie. Conducători invizibili.

Traducere și adaptare :
MIHNEA COLUMBEANU

[2] *J'ai Lu*, Collection „L'Aventure mysterieuse“, A 185 **

- **Exemplarele care prezintă defecte de tipărire ce nu permit o lectură normală, vor fi expediate pe adresa tipografiei, însoțite de o sezisare scrisă.**
  Întreprinderea Poligrafică 13 Decembrie 1918, str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97

- **Ne exprimăm regretul că nu putem asigura trimiterea de exemplare prin corespondență și considerăm că momentan ar fi în detrimentul cititorilor înființarea de abonamente, în situația în care tipărirea și difuzarea presei sînt încă defectuoase.**

Tipărit la I. P. „13 Decembrie 1918“ cd. 392

la început a fost